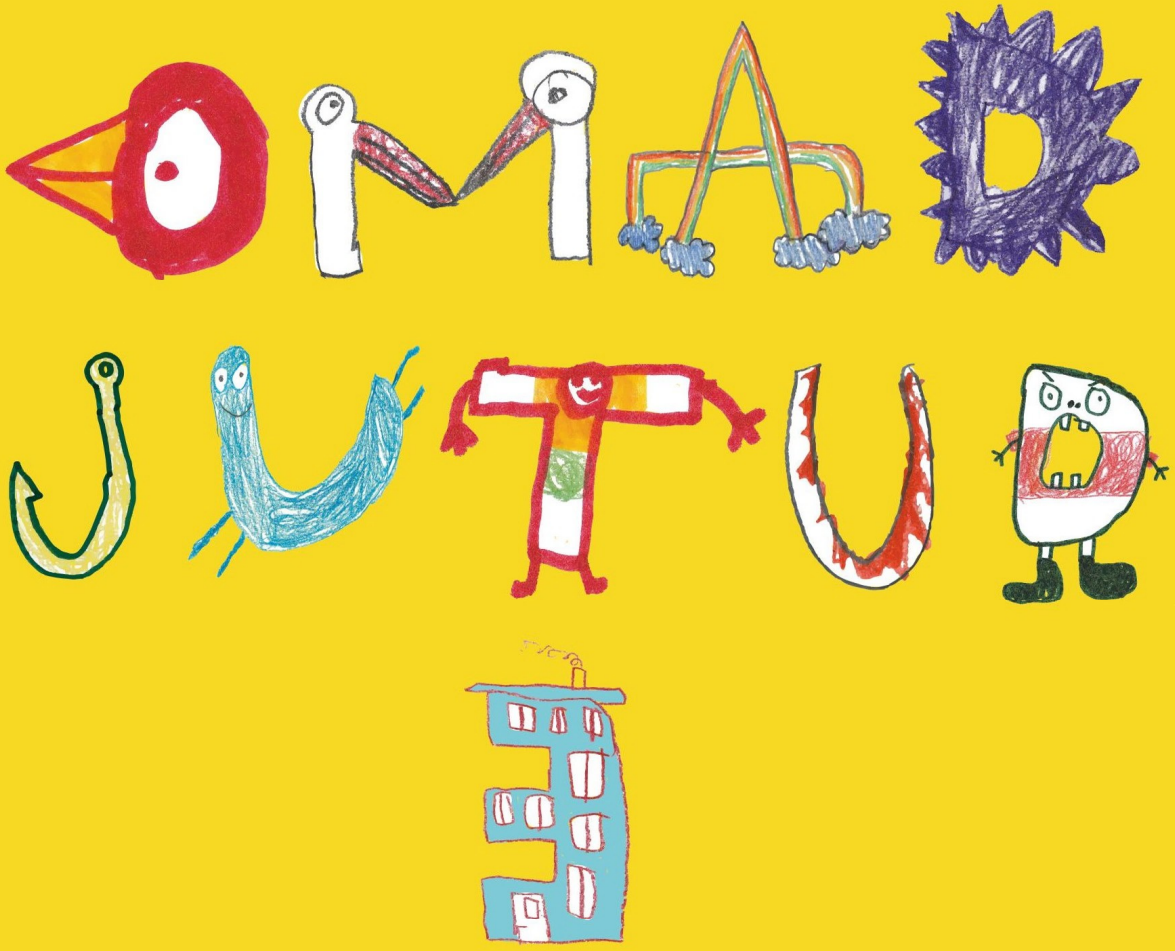
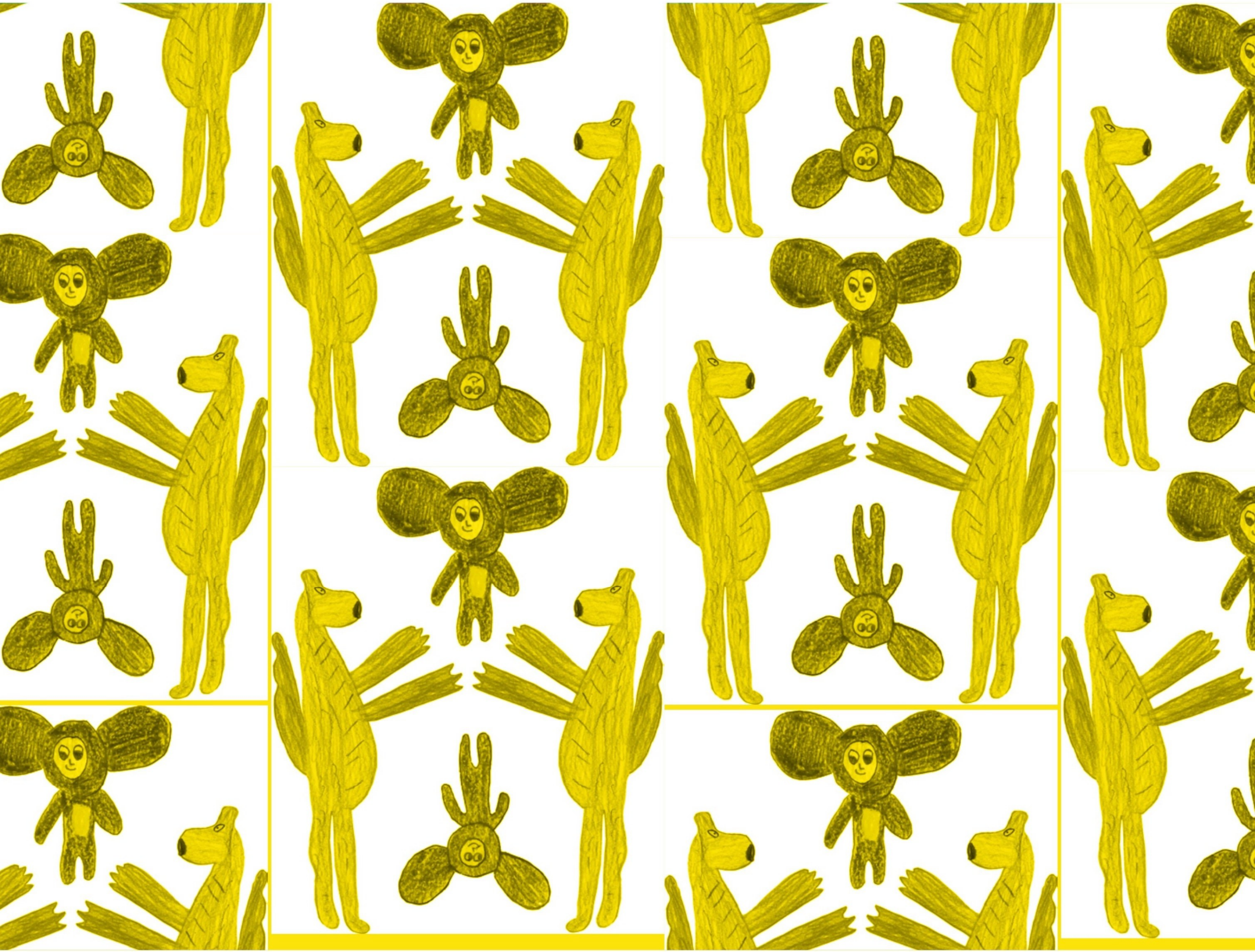

OMAD
JUTUD

Tallinna Keskraamatukogu 2018

Raamatu koostaja Maarja Pildre
Kujundaja Ulla Saar
Toimetaja Margit Ross
Pildid joonistanud Tallinna Ühisgümnaasiumi algklasside õpilased
Tähed: Alma Lii Farkas ja Otto Tenussaar

Raamatu said raamatukogult kingiks kõik Tallinnas 2018. aastal kooliteed alustanud lapsed.

© Autorid ja Tallinna Keskraamatukogu, 2018

ISBN 978-9949-9971-2-1

Trükitud Tallinna Raamatutrükikojas

HEA LUGEJA!

Kas ka sulle meeldib lugusid välja mõelda? Või hoopiski pilte joonistada? Või äkki mõlemat – nii lugusid kirjutada kui ka nende kohta pilte joonistada?

Raamatus, mille oled avanud, on koos luuletused ja jutud ja pildid, mille autoriteks on lapsed Tallinna koolidest. Võib-olla sa isegi tunned mõnda neist autoritest. Mõni neist käib ehk sinuga samas koolis või elab sinuga samas majas.

Seda raamatut lugedes mõtle, kas sinagi tahaksid kord ise kirjanik või raamatuillustraator olla. Kui tahaksid, aga ei oska veel millestki alustada, siis tea, et tõeliselt toredate raamatute autorid on ise ka väga palju lugenud. Raamatukogust leiad palju põnevaid raamatuid ja mustmiljon ideed, mida uurida ja millest õppida.

Ootame sind raamatukokku – lugema ja lugusid kirjutama ja joonistama. Ütleb ju vanasõnagi, et harjutamine teeb meistriks, ja nii võib sinugi nimi tulevikus seista mõnes raamatus kas kirjaniku või kunstniku kohal.

Lugemiseni!
Sinu raamatukogu

SISUKORD

EESTI LUULE 100

Pildi joonistanud Karl Robin Roosman

Contra. **Luuletus kodu otsimas.....8**

Kaugesõiduraamat.....9

A ja Ü.....10

Pildi joonistanud Karolin Kaldmäe

Johann Vahermägi. **Eesti.....12**

Alise Tepp. **Hea ja ilus Eestimaa... .....12**

Pildi joonistanud Käthy Mardim

Ethel-Elisabeth Saaremäel. **Kallis Eesti.....14**

Mia Kungla. **Eestimaa aastaajad.....14**

Pildi joonistanud Karola Langemets

Robin Tõll. **Eesti sünnipäev.....16**

Victoria Kohv. **Eesti Vabariigile.....16**

Pildid joonistanud Karola Langemets ja Orm Saarelaht

LOOMAD VALIVAD SUPERSTAARI

Pildi joonistanud Laura Arak

Kairi Look. **Loomad valivad superstaari.....21**

Pildi joonistanud Kätili Ranniit

Ander Anvelt. **Loomad valivad superstaari.....26**

Pildi joonistanud Eliise Mullaste

Berit Hiie. **Loomad valivad superstaari.....30**

Pildi joonistanud Maria Katarina Roolaht

Claudia Järve. **Loomad valivad superstaari.....33**

Pildid joonistanud Mirjam Kruus ja Mathilde Neerot

Gustav Kees. **Mis juhtus raamaturiiulis.....37**

Pildi joonistanud Grete Mia Oper

Stella Hein. **Loomad valivad superstaari.....40**

Pildi joonistanud Mirjam Kruus

LUGUDE MERI

Pildi joonistanud Mirjam Kruus

Reeli Reinaus. **Merepart Oscar.....44**

Pildi joonistanud Brita Seeblum

Ain Lust. **Mina ja meri.....51**

Pildi joonistanud Agnes Ots

Amanda Pallo. **Maja mere ääres.....54**

Hanna Loore Mällo. **Merele sõudis väikene paadike... .....55**

Ott Marten Petder. **Mudalase merereis.....55**

Pildi joonistanud Katriin Oolmets

Ralf Eugen Ainla. **Jää vabaks Eesti meri, jää vabaks Eesti pind.....56**

Pildi joonistanud Rihard Veerpalu

POKUD JA POTSATAJA PÄÄSTAVAD PLANEETI

Pildi joonistanud Selena Tääkre

Markus Saksatamm. **Prügijõmmi taltsutamine.....60**

Pildid joonistanud Christian Himma ja Aliisa-Nete Pähklemäe

Eva Lotta Lello. **Pokud ja Potsataja päästavad planeeti.....70**

Pildi joonistanud Miira Koppel

Iiris Vare. **Pokud ja Potsataja päästavad planeeti.....73**

Pildid joonistanud Arete Soans ja Catherine Saueauk

Kerli Raudmägi. **Pokud ja Potsataja päästavad planeedi.....76**

Pildi joonistanud Arete Soans

Mark Nurmsalu. **Pokud ja Potsataja päästavad planeeti.....80**

Pildi joonistanud Kätili Ranniit

Chrisse-Lisett Vallask. **Pokud ja Potsataja päästavad Emajõge..84**

Pildi joonistanud Selena Tääkre

Marleen Laitamm. **Kast, mis segas pokude rahulikku elu.....86**

Pildi joonistanud Säde Marmel Sermat

MINU ISAMAA. MINU EMAKEEL

Pildi joonistanud Sten Patrik Piile

Ilmar Tomusk. **Minu isa maa ja minu ema keel.....92**

Pildi joonistanud Kertu Külaots

Kaia Tomson. **Minu isamaa, minu emakeel.....100**

Pildi joonistanud Maria Katarina Roolaht

Ralf-Martin Olev. **Minu isamaa, minu emakeel.....103**

Pildi joonistanud Teele Reinup

Tristan Vaik. **Minu isamaa, minu emakeel.....104**

Pildi joonistanud Arete Soans

Veronika Kiiski. **Minu isamaa, minu emakeel.....106**

Pildi joonistanud Eliise Mullaste

Vladislav Gorškov. **Minu isamaa, minu emakeel.....108**

Pildid joonistanud Karola Langemets, Keitlin Kaste ja Mirt Sissel Kolk

Pildi joonistanud Karl Robin Roosman

EESTI LUULE 100

CONTRA

LUULETUS KODU OTSIMAS

Tänaval mu juurde tuli
pisikene luuletus.
Ütlesin tal: „Mine koju!"
Paistis, et ta kuuletus.

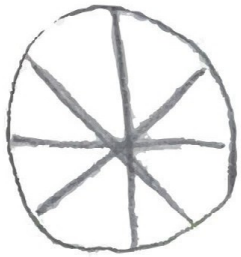
Aga varsti jälle jooksis
luuletus mu kannul truult,
saba hüples jooksu taktis,
suured kõrvad tegid tuult.

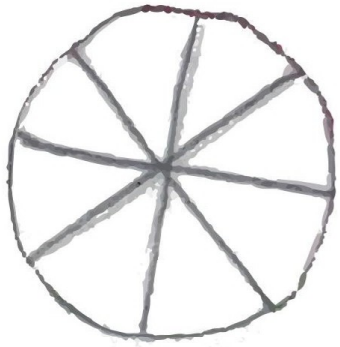
Mõtlesin siis – las ta olla,
luuletus on tore loom,
mis siis ikka juhtub halba,
kui ta oma koju toon.

Luuletus kuid koju jõudes
kõik mu kommid ära sõi,
kõrgelt lae alt kärbest püüdes
lambikupli alla tõi.

Vanaema lillevaasist
vee ta tilgatumaks jõi,
siiski teadsin – luuletust ma
ära ajada ei või.

Panin luuletuse hoopis
paberile elama.
Palun! – lugege nüüd ise,
on ju päris kena ta!

Pildi joonistanud Karolin Kaldmäe

CONTRA

KAUGESÕIDURAAMAT

Raamatud on nagu rongid,
nende riiul – raudteejaam!
Vaguniteks peatükid,
sisukord on sõiduplaan.

Kiiresti ei möödu jaamad,
rahulikult sõidab rong,
järsku märkad, et su raamat
teises ilma otsas on.

Raamatuga külastada
võid sa väga kaugeid maid,
rahulikult silitada
soojas lõunameres haid.

Siin sa julgemini riskid,
kui ka hirmust värised,
sest et siin sa mitte miskit
kartma ei pea päriselt.

Raamatul on selleks kaaned,
mis su toovad ära sealt.
Kui need – plaksti! – kinni paned,
oled kodus paugupealt!

A JA Ü

Tähestikus esimene
täht on ikka olnud A.
B ja C on tema kannul,
aga mööda tast ei saa.

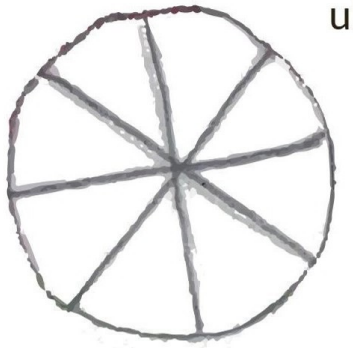
A on aina algus, aga...
kes seal nutab üü-üü-üü?
Rivi lõpus, kõige taga
üksikuna üürgab Ü.

A siis läheb lohutama:
„Ära nuta, väike Ü,
oled taga, aga sul on
uhke täpiline rüü!"

Aga kui ei meeldi sulle
sinu täpiline rüü,
kellelegi (näiteks mulle)
oma rüü sa maha müü.

Ü siis rüü müüs maha A-le,
nendest said nüüd U ja Ä.
U on tähestikus eespool,
palju maha Ä ei jää.

Aga vaata tähestikku,
see on päris veider nüüd –
U-d ja Ä-d on kahekesi,
üldse pole A-d ja Ü-d.

Pildi joonistanud Karolin Kaldmäe

A
B

JOHANN VAHERMÄGI

EESTI

Eestis saari on kaks tuhat kakssada kaks,
kaardil maa suurus ainult mõni vaks.
Laugelt tasast ja künklikku pinnast leidub,
mõni sellest vaatepildist heitub.
Mis rikkust küll peidab maapõu
või kodune hubane avar õu?
Siin soojust ja üksteise mõistmist
ja külg külje kõrval vaenlase võitmist.
Siin visadust, töökust ja jonni –
see meie rikkus just ongi!

ALISE TEPP

Hea ja ilus Eestimaa,
mulle armas oled sa!
Rukkilill on ilus taim,
mulle maitseb praetud räim.
On kõige parem Eestimaal,
parem veel kui välismaal.
Palju, palju õnne sulle,
väga kallis oled mulle!

Pildi joonistanud Käthy Mardim

ETHEL-ELISABETH SAAREMÄEL

KALLIS EESTI

Eestimaa on väike maa,
päevaga käin läbi ta.
Sirged teed on linnadel,
käänulised küngastel.
Kaunid rannad, metsad suured,
siin on minu enda juured.
Jõed ja järved, saared, laiud,
linnulaulu sekka kaigub.
Iidsed müürid, vanad paigad
jutustada sulle võivad
võitlustest ja kannatustest,
võitudest ja kannustustest.
Väike Eesti saab nüüd sada,
oi, see Eesti on nii vana!

Pildi joonistanud Karola Langemets

MIA KUNGLA

EESTIMAA AASTAAJAD

Eestimaal on kena suvi,
siis mul õues olla huvi.
Ujun krooli, hullan, mängin,
reisin, päevitan ja tervist tangin.
Sügis saaki jagab heldelt,
õunu puistab suisa kuldseid.
Saavad keldrid moosi täis,
keegi aga metsas seenel käis.
Talv toob õnnistuse, rahu,
katab maa kui lumevahu,
kus saab suuska, kelku sõita,
lumesõjas vastast võita.
Kevad aasa rohelusse maalib,
hinges rahutus, ma ringi saalin.
Peagi õu saab päiksesära,
laste kilked, kisa, kära.

ROBIN TÕLL

EESTI SÜNNIPÄEV

Minu kodumaa on Eesti,
siin ma tunnen ennast hästi.
Eestil varsti sünnipäev –
100 kukub imeväel.
Siis me lipud heiskame
ja ise rõõmust hõiskame!

VICTORIA KOHV

EESTI VABARIIGILE

Tänan, kallis Eestimaa,
et ma elan Maarjamaal.
Loodus imeilus siin,
kõike nautida võib meil.

Vabariik meid vabaks teeb,
sada aastat käidud teed.
Suudame koos teha veel
rõõmsamaks me eluteed.

Pildid joonistanud Karola Langemets ja Orm Saarelaht

Pildi joonistanud Laura Arak

LOOMAD VALIVAD SUPERSTAARI

SÕBER!

KAIRI LOOK

LOOMAD VALIVAD SUPERSTAARI

See juhtus aprilli algul, esimesel soojal pühapäeval. Täpselt kell kümme hommikul kostis järsku vali tiivaplagin ja suurele kuusele maandus linnuparv. Kõik vidistasid ja kallistasid rõõmsalt, nad polnud üksteist terve talve näinud. Kiiremad kured olid küll kohal juba ammu, aga näiteks käod ja lõokesed saabusid alles hiljuti. Vares Voldemar ootas hetke, kraaksatas siis ja tõstis tiiva. Koor võttis oksale ritta ja köhis kurgud puhtaks.

Nagu ikka olid hääled talve järel kähedad. Viimasest proovist oli möödas viis kuud! Ah et mis saab, kui kakssada lõokest, kurge ja kuldnokka esimest korda harjutavad? Igasuguseid asju juhtub. Orav kukkus õudse kisa peale ehmatusest puu otsast alla ja toppis ruttu kõrvad sammalt täis. Mutid kaevasid end sügavale mulla alla ja konnad ujusid allavoolu minema. Lindude kisa peale ärkas ka karu ja ronis uniselt koopast välja.

„Mis te karjute?" ütles ta etteheitvalt. „Mul oli just uni pooleli."

„Kevad on käes!" hüüdis vares. „Meil on esimene proov, mis sa magad!"

Karu ringutas ja tegi mõned puusaringid. „Sellise kisa peale ärkavad isegi kurdid üles."

Ta sügas taguotsa ja tahtis oma lemmikkännule istuda, aga see oli juba kinni. Kännu otsas istus rebane ja tikkis midagi pika punase niidiga.

Pildi joonistanud Kätili Ranniit

„Kena kevadet! Vaata, just sai valmis!” näitas ta karule kampsunit. Selle kõhul seisis hiiglasuur S-täht. „S nagu Super ja S nagu Staar! Ma olen superrebane!”

„Mina olen ka tubli,” ütles karu. „Parim magaja ja kiireim meesööja. Superkaru!”

„Halloo, nii häid hambaid nagu mul pole kellelgi!” hüüdis hunt. „Kõige teravamad, superhambad!”

„Aga pooltki mitte nii teravad kui minu okkad,” sõnas siil.

„Super, super…” kostis puu alt. „Te ei tea midagi. Sellist lõhna nagu tuhkur ei oska teha ükski siil ega rebane. Isegi prantsuse parfüümipoes pole sellist. Kas tahate, lasen törtsu?”

„Kuss, hiljem,” krimpsutas rebane nina ja tõmbas kampsuni selga. Siis tegi ta ümber loomade tiiru, särav S keset kummis rinda.

„Meie oleme ka superstaarid!” hüüti puu otsast. „Superlinnud ja superkoor!”

„Ja mina olen supersisalik,” kostis kivilt. „Mitte keegi teist ei oska nii stiilselt lakke ronida kui mina.”

„Mina olen superkits,” ütles kits.

„Tasa, kits,” ütles superpõder. „Parimad sarved siin metsas on siiski minu peas.”

„Sssssss,” susises rästik. „Kui te nüüd hästi järele mõtlete, siis saate aru küll, et meie seas on ainult üks superuss.”

„Khmm,” tegid põõsa all kakssada vihmaussi. „Meie oleme ka superussid. Mulla kobestamise superstaarid!”

Peagi selgus, et superstaarid tahavad olla ka supermäger, superkährik, superkonnad ja superteod. Kõige viimasena saabusid supersitasitikad. Läks kõvaks vaidluseks, kõik tahtsid olla parimad.

„Kuulge, vaikust!" hüüdis äkki kuuse otsast vares Voldemar. „Mis te kraaklete! Super ja super, ega see pole kõige tähtsam. Kõige tähtsam on hoopis üks teine S."

Metsa all jäi vaikseks, superloomad mõtlesid järele.

„Milline teine S?" küsis lõpuks rebane.

„Saba," arvas sisalik.

„Sokk," ütles sokk, kes oli tegelikult isane kits.

„Seapraad," arvas hunt.

„Ei, šokolaadikook!" sõnas karu.

„Ei! Ei! Ei!" hüüdis vares. „Ärge olge nii isekad, mõelge veel! Ssss..."

„Superussid!" hüüdsid vihmaussid kooris.

„Supermäger!"

„Supersiil!"

„Superpõder!"

Vares pööras pea ära. Tal oli oma kaaslaste pärast häbi. Siis hingas ta sügavalt sisse ja lendas puu otsast alla.

„Mõtleme nüüd veel kord rahulikult, kõik koos. Mida te igatsete, kui te olete kurvad? Või hoopis õnnelikud ja tahaksite rõõmu jagada?"

Superloomad vaatasid varest tühja pilguga. Puude alt kostis vaikset sisinat, kõik murdsid päid.

„Sss... õõõõ...” aitas vares.

„Sõrad!” hüüdis kits. Vares raputas pead.

„Sõnnik!” pakkusid sitasitikad.

„Sõ... sõ... sõrnikud,” pomises karu.

Vares ei andnud alla. „Sss... õõõ... bbb...”

Metsa all jäi väga vaikseks.

„Sõber,” hüüdis vares lõpuks. „SÕBER, loomad!”

„Sõbrad,” parandas karu. „Parem oleks, kui neid oleks kaks.”

Kõik jäid nõusse, et sõber on tõesti üks hea asi, ja kui sul on üks sõber, siis ongi teid ju kokku kaks. Kaks sõpra, kellel on sõbrad, teevad kokku juba terve sõpruskonna. Supersõpruskonna!

„Ega ma nüüd oma S-i lahti harutama ei pea?” küsis rebane tasa vareselt.

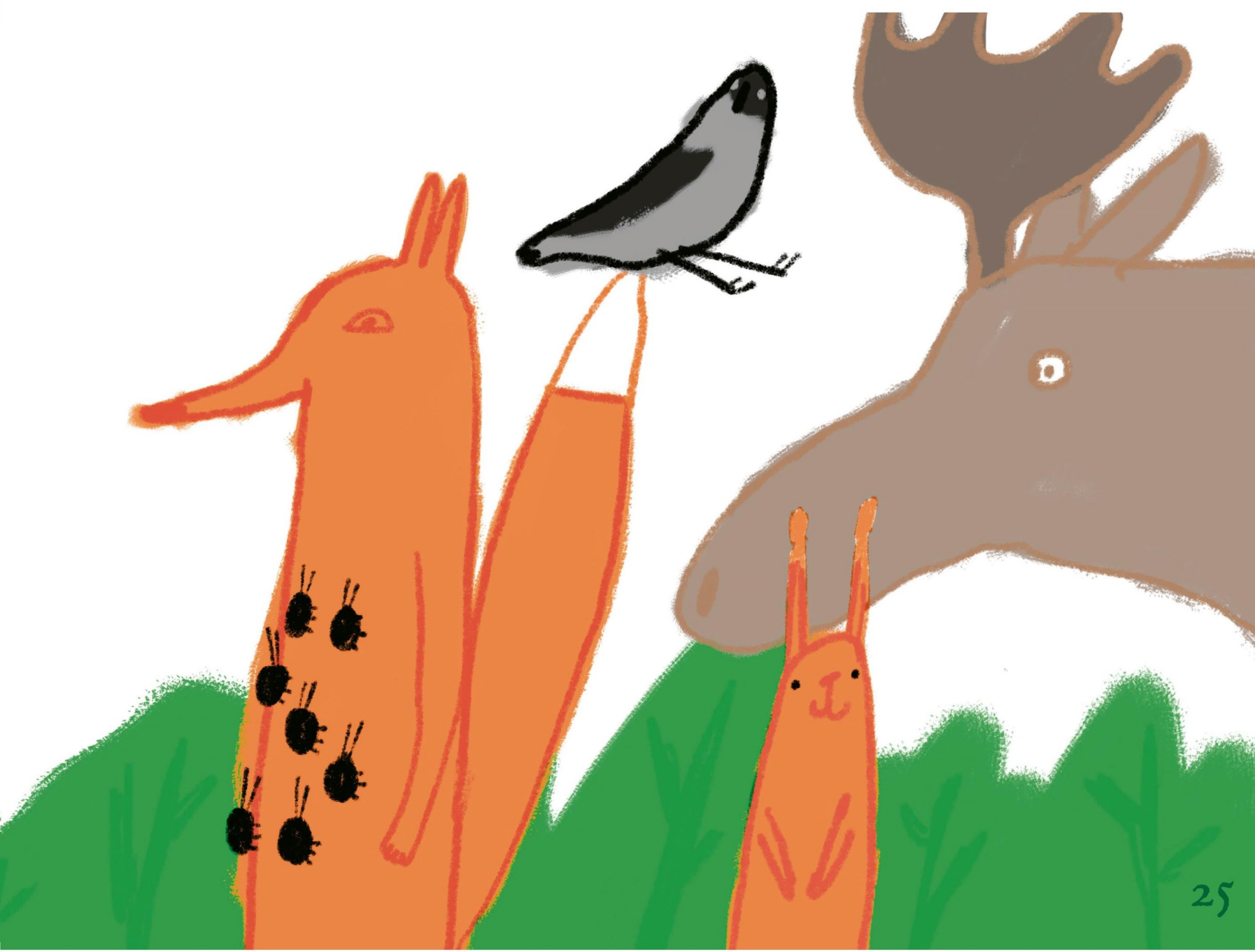
„Üldsegi mitte, sa võiksid hoopis meile kõigile sellised tikkida,” arvas vares. „Vaata, kui palju sõpru sul siin metsas on.”

„Sõpradele ikka võib,” noogutas rebane. „Võtke ritta!”

Rebane tikkis usinalt peaaegu terve kuu ja maikuuks olidki kõigil S-tähega kampsunid. Ainult ilm läks suure kevadega nii soojaks, et peagi visati need seljast ja loomad siirdusid jõe äärde suplema. Ega seda sõbra-asja pole tarvis kogu aeg meelde tuletada. Õige sõber teab ise, et on sõber.

Ja supersõber ütleb seda sõbrale ka.

ANDER ANVELT

LOOMAD VALIVAD SUPERSTAARI

Pikalt kevadet oodanud loomadel hakkas igav ja nad otsustasid oma elu natuke lõbusamaks teha. Nii otsustatigi inimeste eeskujul valida enda hulgast superstaar. Seejuures ei otsitud mingit tavalist laululindu, vaid tõelist metsakangelast, kes oleks igati teistele loomadele eeskujuks. Pealegi oleks ju lauluvõistluse võitnud niikuinii ööbik ja teistel poleks olnud võrdseid võimalusi. Ka kohtunikeks otsustati valida loomad. Kohtunikuks saidki pärast väikest vaidlust kana, jänes, hunt ja karu. Kana esindas koduloomi ja ühtlasi linde, jänes kõiki rohusööjaid ja hunt kiskjaid. Karu oli lihtsalt siinsete metsade kõige vägevam loom ja tema kohtunikuks saamine oli teistele justkui loomulik.

Ka registreerimine toimus vanas karu koopas. Uudis superstaari valimisest levis ja loomi tuli kohale palju: rebane, nirk, hiir, koer, kass, konn ja keldrikakand.

Loomulikult läks kohe tüliks. Rebane hakkas hiirega kaklema, kuna hiir oli väike ja trügis temast ette. Kohtunik kana ähvardas nad diskvalifitseerida, kui kaklemine jätkub. Rebane ja hiir jätsid küll kohe järele, kuid siis tekkis uuesti tüli, kuna leiti, et keldrikakand pole ju loom. Lõpuks loobuti ka sellest vaidlusest, kuna kõik arvasid, et nii väike putukas ei saa ju olla tõeline superstaar. Tühipaljas kakand ei saanud ju kedagi ohustada. Mida temasugune ka oskab. Niikuinii ta kaotab kõigile. Pealegi on ta ju nii inetu. Kui kõik olid registreeritud, siis kuulutati võistlusalad välja.

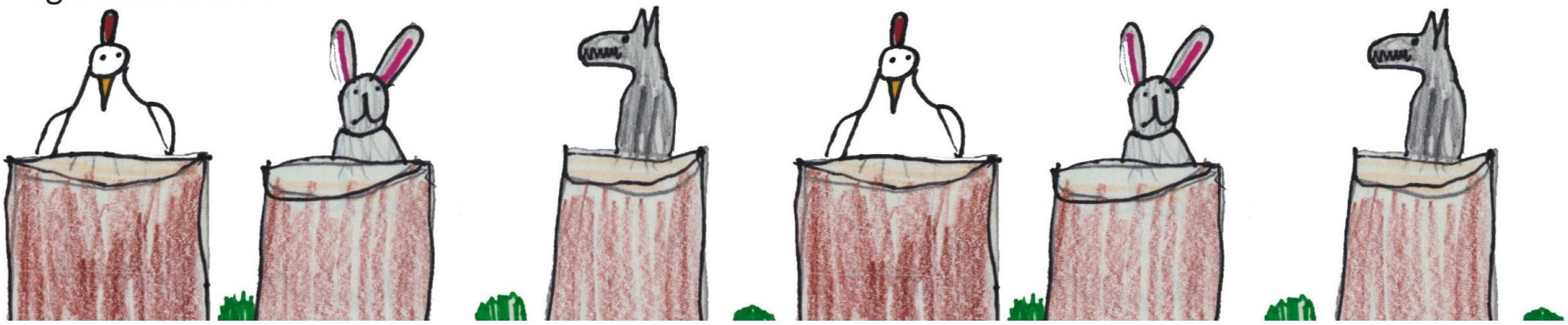
Pildi joonistanud Eliise Mullaste

KOHTUNIKUD

Superstaar pidi saama loomast, kes suudab kõige kauem vee all olla ning kes suudab metsas kõige terasema jahimehe ees märkamatuks jääda, ja lõpuks ka nutikus.

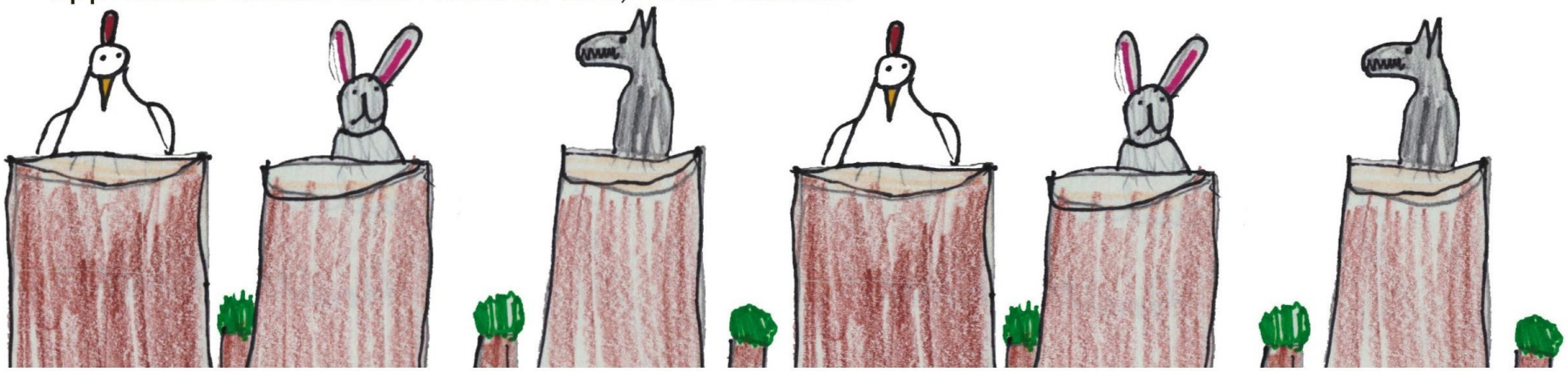
Vee all olemist oli harjutanud ainult konn, ja nii oli tal väike eelis teiste ees. Konn pidas vee all vastu 30 minutit. Praaliv rebane pidas vastu vaid mõne minuti ning nirk koguni viis minutit, hiir natuke vähem ja koer kolm minutit. Kass vihkas vett niivõrd, et tema vette ei läinudki. Lõpuks läks vette keldrikakand ja teda ei nähtud mitu tundi. Selle ala võit läks keldrikakandile. See tegi teiste loomade meele mõruks, sest temaga ei osanud keegi arvestada.

Järgmine ala oli oskus jääda jahimehe ees märkamatuks. Rebasel ei tulnud midagi välja. Tema punane kasukas torkas kohe silma ja jahimees pani kohe püssi palge. Vaid kiired jalad päästsid rebase. Nirk oli küll väiksem, aga lõpuks märkas jahimees ka teda. Koer ja kass, kes polnud ennast kunagi pidanud inimeste eest varjama, jäid kah kohe vahele. Konnal läks küll üsna hästi, kuid ühel hetkel ta krooksatas nii kõvasti, et jahimehel jäi pilk kohe tema peal püsima. Hiirel läks aga päris hästi ning teda ei märganud jahimees tunde. Hiir olekski peaaegu võitnud, kuid keldrikakandit ei leidnud mitte ainult jahimees, vaid ka ükski metsloom. Ta oli ennast kivi all nii osavalt ära peitnud, et kui karu poleks juhuslikult suurt kivi liigutanud, oleks kakand kadunuks jäänudki. Kakand jäi seejuures jällegi väga tagasihoidlikuks.

Pildi joonistanud Eliise Mullaste

Nutikuse võitjaks otsustati valida loom, kes suudab jahimehe taskust küpsise sisse vehkida. Nii leiti metsas kännul istuv jahimees ning loomad kogunesid salaja tema ümber. Esimesena katsetas ennast kavalaks loomaks pidanud rebane. Paraku jäi ta kohe ka jahimehele silma. Nirk vaikse loomana hiilis jahimehele päris ligi, kuid ei leidnud head ideed, kuidas taskuni pääseda. Konn seevastu püüdis otse taskusse hüpata, kuid tema hüppega kaasnev plärtsatus ei jäänud jahimehele märkamata. Ka jahimehe säärest üles roniv hiir pani jahimehe jala sügelema ja vahele jäi temagi. Inimesega harjunud koer ja kass said küll jahimehele ligi, kuid ei osanud kuidagi temalt küpsist välja meelitada. Koerale viskas jahimees kondi ja kassile tiigist püütud kala. Küpsis jahimehe taskus jäi kättesaamatuks. Lõpuks katsetas keldrikakand. Jahimehe taskusse pääsemine polnud tema jaoks mingi probleem, sest nii väikest looma ju keegi ei märka. Kakand kükitas taskus küpsise peal ja mõtles, kuidas küpsist taskust välja saada. Ootamatult tekkis jahimehel isu ja ta haaras küpsise järele. Kohe märkas ta küpsise peal kakandit ja viskas ta ehmatusest küpsise suure kaarega metsa alla, otse kohtunike silme ette. Kellelgi ei tekkinud võitjas kahtlust – kakand oli võitnud. Mitte ainult nutikuse võistlust, vaid kõiki teisi loomi kõigil aladel. Vaatamata sellele, et ta oli kõige väiksem, nõrgem, inetum ja keegi temaga ei arvestanud. Nii sai kakandist superstaar ja teised loomad said korraliku õppetunni. Tõelise staari määrab sisu, mitte välimus.

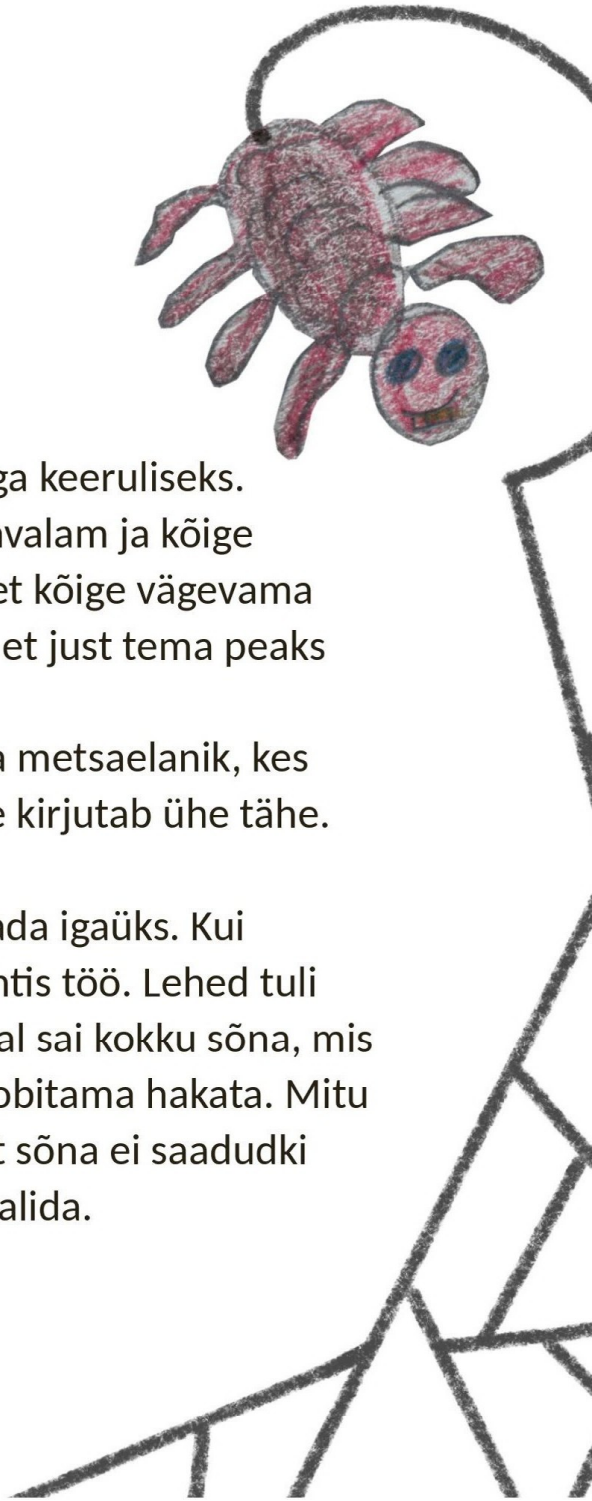
BERIT HIIE

LOOMAD VALIVAD SUPERSTAARI

Paksus metsas koosolekul tekkis loomadel mõte valida oma metsa superstaar. Mis nõuete ja reeglite järgi superstaar valida, osutus aga väga keeruliseks. Igal metsloomal oli oma arvamus. Reinuvader Rebane arvas, et kõige kavalam ja kõige ilusama sabaga loom võiks saada superstaariks. Lotte isa Oskar soovis, et kõige vägevama leiutise valmistaja võiks saada superstaariks. Inetu pardipoeg prääksus, et just tema peaks olema superstaar.

Üksmeelt aga ei paistnud kusagilt ja nii otsustas Lõvikuningas, et iga metsaelanik, kes tahab võistlusest osa võtta, paneb sipelgas Ferda pessa puulehe, millele kirjutab ühe tähe. Tähtedest pidi kokku saama võitja nimi.

Loomad ei saanud küll esiti midagi aru, kuid superstaariks tahtis saada igaüks. Kui kõikide soovijate lehed olid Ferdani jõudnud, hakkas sipelgatel pihta tähtis töö. Lehed tuli mustrina kokku ajada ja vaadata, mis sõna sealt välja tuli. Esimesel korral sai kokku sõna, mis ei olnud loetav. See ei öelnud kellelegi midagi ja nii tuli uuesti mustrit sobitama hakata. Mitu tuhat sipelgat tassis lehti ja klapitas neid kokku, kuid ei midagi. Loetavat sõna ei saadudki kokku. Nii otsustas Lõvikuningas, et määrab uuesti, kuidas superstaari valida.

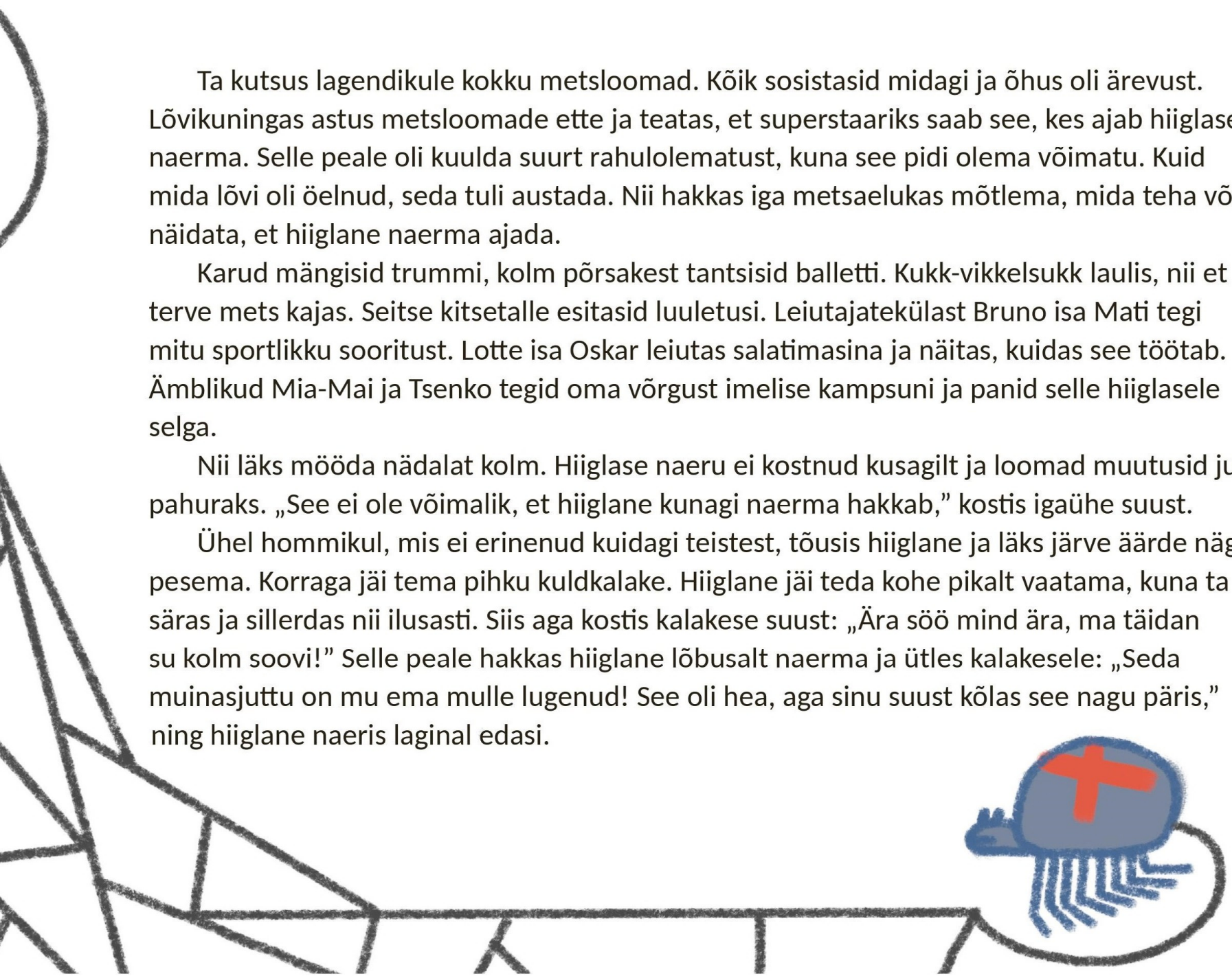
Pildi joonistanud Maria Katarina Roolaht

Ta kutsus lagendikule kokku metsloomad. Kõik sosistasid midagi ja õhus oli ärevust. Lõvikuningas astus metsloomade ette ja teatas, et superstaariks saab see, kes ajab hiiglase naerma. Selle peale oli kuulda suurt rahulolematust, kuna see pidi olema võimatu. Kuid mida lõvi oli öelnud, seda tuli austada. Nii hakkas iga metsaelukas mõtlema, mida teha või näidata, et hiiglane naerma ajada.

Karud mängisid trummi, kolm põrsakest tantsisid balletti. Kukk-vikkelsukk laulis, nii et terve mets kajas. Seitse kitsetalle esitasid luuletusi. Leiutajatekülast Bruno isa Mati tegi mitu sportlikku sooritust. Lotte isa Oskar leiutas salatimasina ja näitas, kuidas see töötab. Ämblikud Mia-Mai ja Tsenko tegid oma võrgust imelise kampsuni ja panid selle hiiglasele selga.

Nii läks mööda nädalat kolm. Hiiglase naeru ei kostnud kusagilt ja loomad muutusid juba pahuraks. „See ei ole võimalik, et hiiglane kunagi naerma hakkab," kostis igaühe suust.

Ühel hommikul, mis ei erinenud kuidagi teistest, tõusis hiiglane ja läks järve äärde nägu pesema. Korraga jäi tema pihku kuldkalake. Hiiglane jäi teda kohe pikalt vaatama, kuna ta säras ja sillerdas nii ilusasti. Siis aga kostis kalakese suust: „Ära söö mind ära, ma täidan su kolm soovi!" Selle peale hakkas hiiglane lõbusalt naerma ja ütles kalakesele: „Seda muinasjuttu on mu ema mulle lugenud! See oli hea, aga sinu suust kõlas see nagu päris," ning hiiglane naeris laginal edasi.

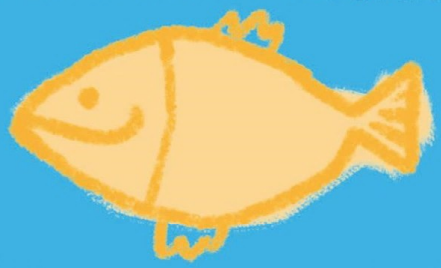

Kalake oli väga ehmunud ega saanud aru, miks hiiglane teda tõsiselt võtta ei taha. Tema pakkumisest polnud veel keegi kunagi keeldunud ja nüüd üks suur hiiglane lihtsalt naeris tema üle.

Vahepeal olid järve äärde kokku jooksnud metsloomad, et oma silmaga näha pisikest kalakest naerva hiiglase käes.

Nii lõppes metsa superstaari võistlus ootamatu võitjaga. Ja kui kuldkalake veel surnud ei ole, elab ta õnnelikult metsajärves superstaarina veel tänagi.

Pildi joonistanud Maria Katarina Roolaht

CLAUDIA JÄRVE

LOOMAD VALIVAD SUPERSTAARI

Oli ilus suvehommik. Päike paistis, linnud laulsid, liblikad lehvitasid oma kuldkollaseid tiibu ning äsja puhkenud roosiõis sirutas oma heleroosad kroonlehed päikese poole. Tuult peaaegu ei olnudki.

Karupoeg Puhh, kes oleks pidanud magama veel oma päevaund, ärkas harjumatult vara. Ta oli äratuskella tirisema pannud! Ees ootas erakordselt tähtis päev! Igatahes oli Puhh Notsu, Jänese, Tiigri, Kängu, Ruu, Vansu, Öökulli ja Iiahiga kokku leppinud, et kohtuvad tema maja juures rohututi ees siis, kui päike üle puulatvade ulatub, et arutada superstaari valimiste korraldamist.

Koguneti, istuti maha: kes limpsis mett, kes näris porgandit, kes takjanutti, kes mõtiskles niisama ja koosolek läks lahti. Alustati hoopis žürii valimisest. See arvati olevat kõige tähtsam. Puhh loobus kandideerimast, sest tahtis ise võistelda. Nii jäidki järele Notsu, Jänes, Vansu, Ruu, Kängu, Iiah, Tiiger ja Öökull – seega kõik Puhhi sõbrad. Oli see nüüd õige või mitte, eks see selgub hiljem.

Otsustati, et osa võivad võtta ainult lastekirjanduses esinevad tähtsad tegelased, kes on ennast heast küljest näidanud ning on eeskujuks nii lastele kui ka kaasloomadele.

Pandi paika ka võistlusalad ja täpsustati korralduslikke küsimusi, nagu näiteks reklaam, majutus, toitlustamine ja autasustamine.

Sellega koosolek lõppes.

Järgmisel päeval riputasid sõbrad Saja Aakri metsa kuulutusi täis ja kohe algas Puhhi maja juures suur sebimine. Terve hulk oli neid, kes soovisid nimesid kirja panna. Kõiki aga võistlema ei lubatud, kuna polnud oma eeskujuliku käitumisega silma paistnud. Aga palju oli kuulsusi! Teiste seas oli Kitseema seitsme tallega, Mowgli panter Bagheeraga, Mašake karuga – nemad tulid pealtvaatajateks. Koeratüdruk Lotte, Londiste, Lõvi Lõrr, Jänes Jass ja Rebase Rein tahtsid osaleda.

Võistluspäeva hommikul puhus tugev tuul ja tibutas vihma, päike ei tahtnud kohe mitte pilvede tagant välja tulla. Päeva peale taevas selgines, tuul puhus vihmapilved laiali ja päikegi näitas oma palet. Soojakraade oli just parasjagu.

Kuna mõtte korraldada superstaari valimised algatas Puhh, anti talle õigus esimene ala välja kuulutada. Ega olegi raske arvata – selleks oli mee söömine.

Ülejäänud võistlusalad kuulutas välja žürii: need olid kaugushüpe, võidujooks, iludusvoor ja etteütlus ning mälumäng.

Igas võistluspaigas oli oma kohtunik. Pealtvaatajaid jagus samuti kõikjale. Elavalt reageeriti ilusale tulemusele ja ega teisedki kiitusest ilma jäänud. Keegi ei norinud, keegi ei teinud ebaviisakaid märkusi – kogu seltskond, nii võistlejad kui ka publik, oli heatahtlik ja abivalmis.

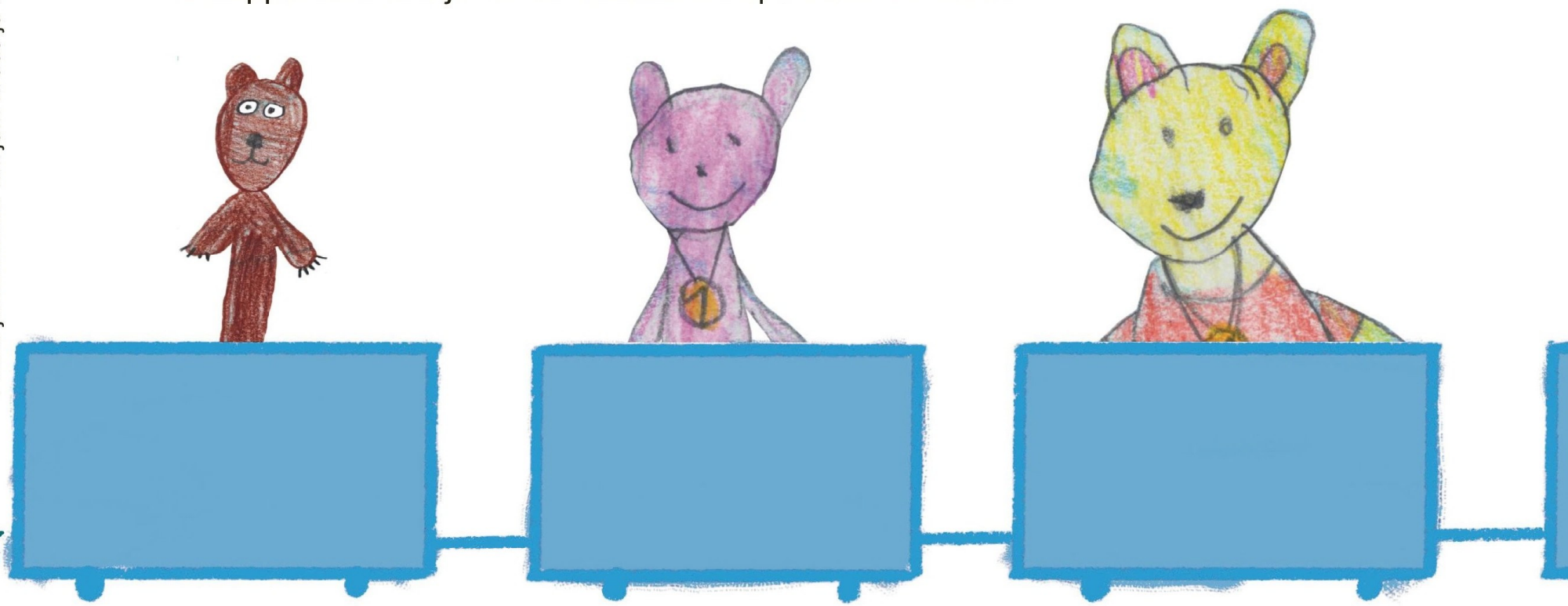
Pildi joonistanud Mathilde Neerot

Mee söömise võitis loomulikult Puhh, kaugushüppe ülekaalukalt Jänes Jass, jooksu koeratüdruk Lotte, iludusvooru Rebase Rein, etteütluse kirjutas vigadeta Lõvi Lõrr, mälumängus oli tugevaim Londiste.

Žürii oli suurtes raskustes, kuna esikoha oli saavutanud igal alal erinev võistleja. Nii otsustati superstaari mitte välja kuulutada ja jätta õigus valimiseks TV3 kanalile, et ta saaks veel enne vabalevist lahkumist endale plusspunkte teenida.

Ühises pidulauas, kuhu oli ilmunud ka kogu Mutionu peoliste seltskond, jagati võistlusmuljeid, räägiti ilmast ja poliitikast kuni pilkase pimeduseni. Alles siis, kui päike juba oma esimesi kiiri maapinnale saatis, mindi magama.

Nii lõppes esimene ja viimane loomade superstaari valimine.

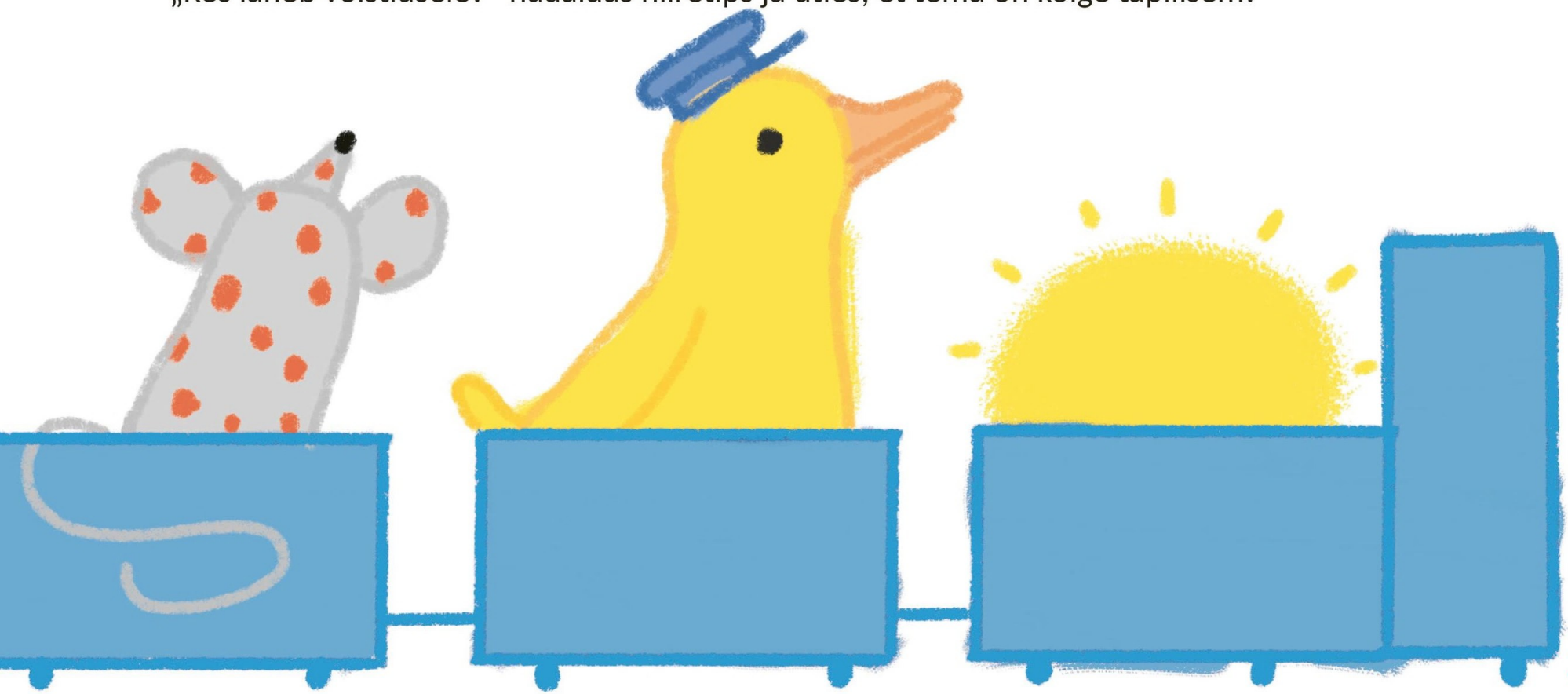
Pildid joonistanud Mirjam Kruus ja Mathilde Neerot

GUSTAV KEES

MIS JUHTUS RAAMATURIIULIS

Ühes linnas elas väike poiss, kellel oli kirjutuslaud, oma tuba ja üks suur raamaturiiul. Seal elas palju raamatuid. Iga raamatu sees elas palju toredaid tegelasi.

Ükskord toimus linnas superstaari võistlus. Sellepärast tekkis raamaturiiulis suur vaidlus. „Kes läheb võistlusele?" hädaldas hiiretips ja ütles, et tema on kõige täpilisem!

Pildi joonistanud Grete Mia Oper

Teisest raamatust vudis välja piilupart ja ütles: „Mina olen kõige parem rongijuht!”

Siis keksis kolmandast raamatust välja saabastega kass ja ütles: „Mina oskan kõige ilusamini naeratada.”

Nüüd hakkasid omavahel vaidlema kolm põrsakest ja seitse kitsetalle ning lohe ja draakonid.

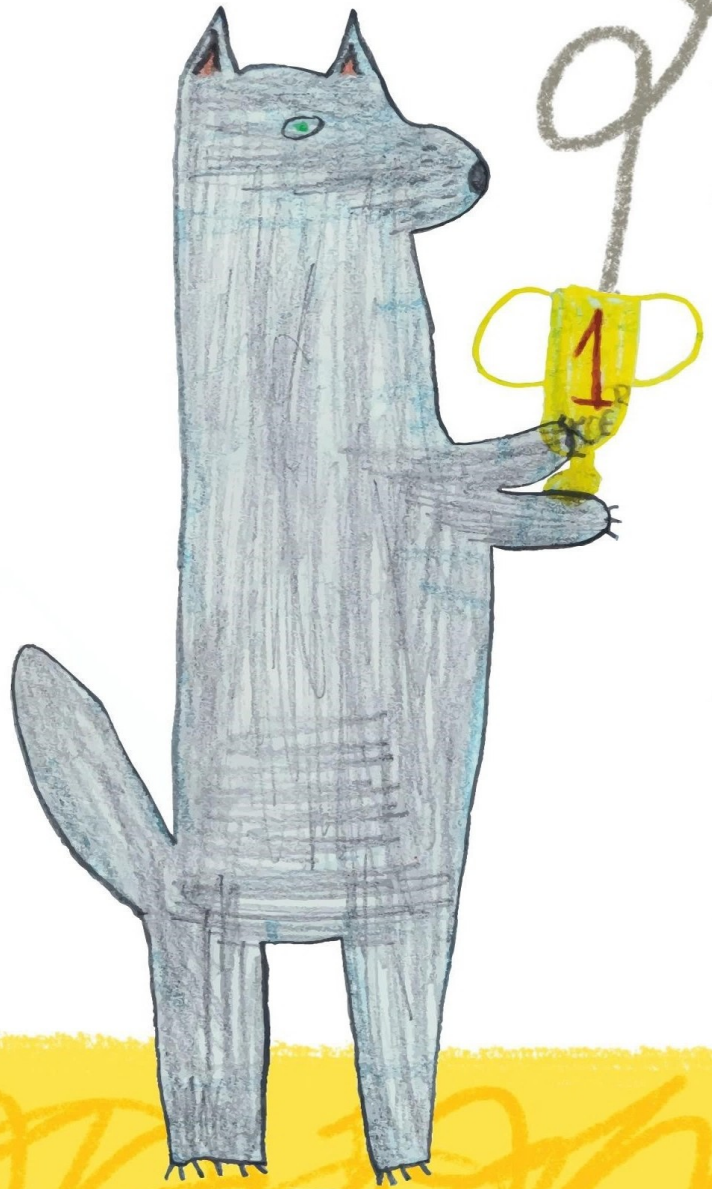
Ühest raamatust pistis nina välja Tyrannosaurus Rex ja ütles: „Mina olen suurim kiskja ja kõik kardavad mind.”

Selle peale hakkasid kõik naerma ja nad ütlesid: „Me ei karda sind, sest sa oled ammu välja surnud.”

Selle peale ilmus ühest raamatust välja päike ja ütles, et tema on kogu päikesesüsteemis kõige tähtsam.

Nii nad vaidlesid ja vaidlesid, kuni tuli väike poiss. Selle väikse poisi nimi oli Andres. Andres ütles: „Ärge vaielge! Te kõik olete oma raamatute superstaarid!” Kõik jäid mõttesse. Nad said aru, et poisil on õigus.

Siis tuli Viplala ja tinistas nad kõik oma raamatutesse tagasi. Nii saabus vaikus.

STELLA HEIN

LOOMAD VALIVAD SUPERSTAARI

Oli kord hunt, kes elas rahulikult oma koopas. Ühel päeval tuli tal mõte. Ta kutsus kõik loomad oma koopasse. Kui kõik kohal olid, ütles ta loomadele: „Olen läbi lugenud kõik raamatud loomadest. Kuulutan välja uue loomajutu konkursi. Aga et inimesed seda raamatut lugeda ei saaks, peab see olema kirjutatud salakirjas. Kes mõtleb välja sellise salakirja, et mina ei suuda seda lugeda ega mõista, saab salakirja superstaariks!”

Draakon kirjutas pi-keeles ning selle loo luges kohtunik hunt kohe läbi. Miski ei jäänud talle arusaamatuks. Karu kirjutas loo pildikeeles ning ka selle loo sisu arvas hunt kiiresti ära. Paljud loomad proovisid, aga vana, tark ja palju raamatuid lugenud hunt arvas kõik salakeeled ära.

Viimasena tuli hundi juurde koer. Koer ulatas hundile oma kirja. Paber oli nii täis soditud, et hunt ei saanud mitte sõnakestki aru. Koer saigi salakirja superstaari tiitli ning elas selle tiitliga õnnelikult elu lõpuni.

Alles siis, kui ta pensionile jäi, avaldas ta ajakirjanikele oma saladuse. Nimelt oli koer koertekoolis kirjatehnikas väga halb, tal lihtsalt ei tulnud ilus käekiri kuidagi välja.

Kui sinul on inetu käekiri, siis ära heida meelt. Ka sina võid saada salakirja superstaariks.

Pildi joonistanud Mirjam Kruus

Pildi joonistanud Mirjam Kruus

LUGUDE MERI

REELI REINAUS

MEREPART OSCAR

Alanud päikesepaisteline suvepäev oleks võinud lõppeda sama tavaliselt nagu iga teinegi, kuid ometi toimus kaldaäärses merevees sulistava pardiperekonna elus just sel päeval midagi väga tähtsat. Algas see aga kõik sellest, et teistest natuke kaugemale sulistanud pardipoeg tähtsa uudisega oma ema ning õdede-vendade juurde tagasi ujus.

„Ema, ema! Mul on uus sõber!”

Väike sinikael-part Paul ujus sellise hooga ema juurde, et vett pritsis kahte lehte laiali.

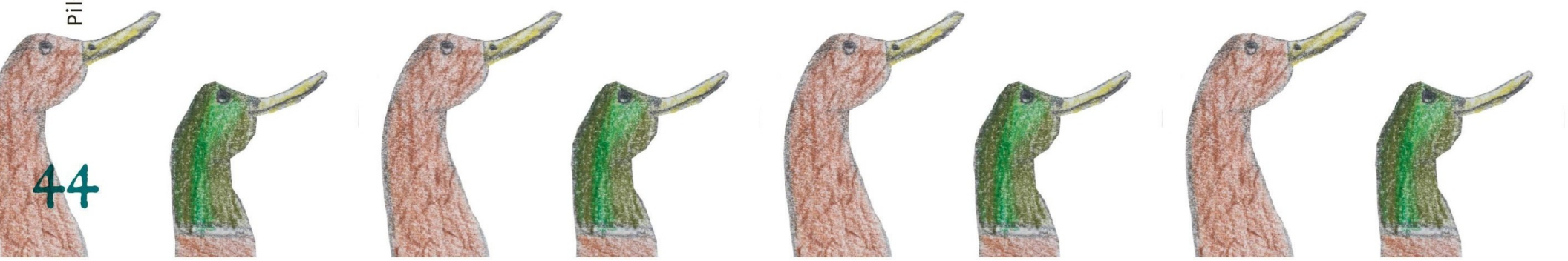
Ja tõepoolest, ta ei tulnud üksi. Pauli järel ujus veel keegi. Ainult, kes see oli, sellest ei olnud võimalik esmapilgul aru saada. Vähemalt pidi Pauli ema Pauliine tunnistama, et ta nägi sellist olevust esimest korda elus.

„Kes see on?” küsis Pauli õde Paula.

Paula oli veel liiga väike, et osata sellistel hetkedel nokka kinni hoida.

„Miks ta sinine on?” uuris omakorda Pauli vend Pääru, kes ei olnud Paulast just palju viisakam. „Ma mõtlen, et täiesti sinine?”

Pildi joonistanud Brita Seeblum

„Lapsed, ärge olge nüüd ebaviisakad!” noomis Pauliine. „Me oleme ju ometi rääkinud, et värvus ega ka välimus ei ole tähtis.”

„See on Oscar ja me oleme sõbrad,” sõnas nüüd Paul ning müksas oma uut sõpra, kes selle peale veidi häbelikult Pauli kõrvale ujus.

Pardiema Pauliine ning Pauli õed ja vennad vaatasid nüüd Oscarit varjamatu huviga. Oscar nägi välja nagu part, aga ometi tundus midagi temaga lahti olevat. Esiteks oli ta sinine, üleni helesinine. Ja teiseks ei olnud tal sulgi. Ta oli üleni sile.

„Sa vist ei ole siit kandist pärit?” küsis Pauliine Oscarilt. Ta lootis, et vaatamata eksootilisele välimusele, räägib Oscar ikkagi kohalikku pardikeelt.

Oscar raputad pead.

„Kas sa oled kaugelt?” küsis Pääru.

„Ma olen Hiinast,” lausus nüüd Oscar.

„Hiinast?” hüüatas Pauliine. „Aga kuidas sa siis siia said? Kas sa tõesti ujusid terve tee?”

„Hiinas on linnugripp,” sõnas Paula ja ujus pisut tagurpidi.

„Ma tulin karbis.”

„Mida?” hüüatas Paula ja sööstis ettepoole, unustades linnugripihirmu.

Ja siis jutustas Oscar sellest, kuidas ta oli sündinud ühes suures Hiina tehases, kus oli veel miljoneid temasuguseid parte ning kuidas kõik nad olid pakitud karpidesse ja üle maailma laiali saadetud.

„Ma olen vannipart tegelikult," sõnas Oscar oma jutu lõpetuseks.

„Vannipart?"

Pauliine teadis, et lisaks sinikael-partidele nagu nemad, oli olemas veel teisigi pardiliike. Näiteks luitsnokk-part, piilpart, rääkspart ja isegi selline liik nagu rägapart. Viimastele meeldis iseäranis pesitseda kahtlastes rägastikes. Aga et oleks olemas olnud vanniparte, seda kuulis ta esimest korda.

„Mis see vannipart tähendab?" uuris Pääru.

„Ma olin nagu mänguasi seal vannis," seletas Oscar. „Ühel lapsel," lisas ta siis, tõmmates kummaliselt ninaga.

„Aga kuidas sa siis siia said?" küsis nüüd pardiema murelikult.

„Ma... Mind visati ära," pomises Oscar ja üle tema sinise põse veeres üks suur ja läbipaistev pisar.

„Ta on prügi!"

See oli üks vana ja pahur kajakas, kes oli vist vee all üht kala jälitades märkamatult partide lähedale ujunud.

„Kuidas..." alustas Paul, kuid kajakas katkestas teda.

„Varsti ujub siin prügi rohkem kui elusolendeid. Varsti sööte te kõik kilekotte!"

„Vabandust, aga kas te ei peaks..." proovis nüüd ka pardiema Pauliine midagi öelda, kuid kajakas ei lasknud end segada.

Pildi joonistanud Brita Seeblum

PRÖGL!

„Sööte ja surete!” lausus ta lõpetuseks ning lendas minema.

Kõigi pilgud peatusid nüüd helesinisel Oscaril. Pilgud ei olnud süüdistavad, vaid pigem uurivad, kuid Oscar lõi siiski silmad süüdlaslikult maha.

„Ära kuula teda, Oscar,” sõnas Pauliine. „Mõnel kohe ei ole mingit viisakust.”

„Tal kindlasti luud valutasid, et ta nii pahur oli,” arvas Paul.

Oscar köhatas, vaikis seejärel natuke ning siis ütles ta selle välja. Selle, mida ta oli terve see aeg enda teada hoidnud.

„Tal oli õigus.” Ja seejärel: „Ma olengi prügi.”

„Sa ei ole prügi! Sa oled vannipart!” vaidles Paul vastu.

„Jah, aga ma ei ole ju praegu vannis. Ma olen meres. Mind visati ära ja ma sattusin siia. Nagu kõik need kilekotid, plastpudelid ja muu praht. Ja kui mõni loom, lind või kala mõne plastist asja peaks kogemata ära sööma, siis võib ta ju ära surra.”

„Sa oled sinine, sind nüüd küll keegi ära ei söö,” lohutas pardiema Pauliine Oscarit.

„Jah!” noogutas ka nüüd Pääru. „Ema keelab meil siniseid asju süüa, ütleb, et need võivad hallitanud olla.”

Kuid pardiema taipas, et Oscaril oli tegelikult õigus. Tihtipeale oli ta isegi napilt pääsenud mõne kilekoti sisse kinni jäämisest või leidnud oma noka vahelt kahtlase ja tundmatu mittesöödava eseme. Ta oli küll ajaga ettevaatlikumaks muutunud, kuid prügi

Pildi joonistanud Brita Seeblum

tuli kogu aeg aina juurde. Pauliine kartis, et varsti kohtavad nad kilekotte ja muud sodi juba peaaegu igal lestatõmbel. See olukord ei saanud enam kauem nii kesta. See prügi tuli kokku korjata või pidid nemad endale varsti uue elukoha vaatama.

„Ma ei tahtnud teile ebamugavusi valmistada," lausus korraga Oscar. „Ma mõtlen seda kajakat. Ja muidugi prügi ka," lisas ta tasa. „Ma nüüd siis vist hakkangi minema."

„Kuhu?" hüüdis Paul ja kogu ta ilme väljendas otsatut kurbust.

„Mis siis, kui prügikorjajad su kinni püüavad?" küsis Pääru. „Ma olen neid vahel siin näinud."

Oscar vaikis. Tal ei olnud neile küsimustele vastuseid. Aga oli ilmne, et ta ei kuulunud siia, sest mingil imelikul kombel oli ta küll teiste partide moodi, aga ometigi ei olnud ta selline nagu teised. Ta oli kuidagi vale. Ja just seepärast ei sobinud ta nende hulka. Ta oli prügi.

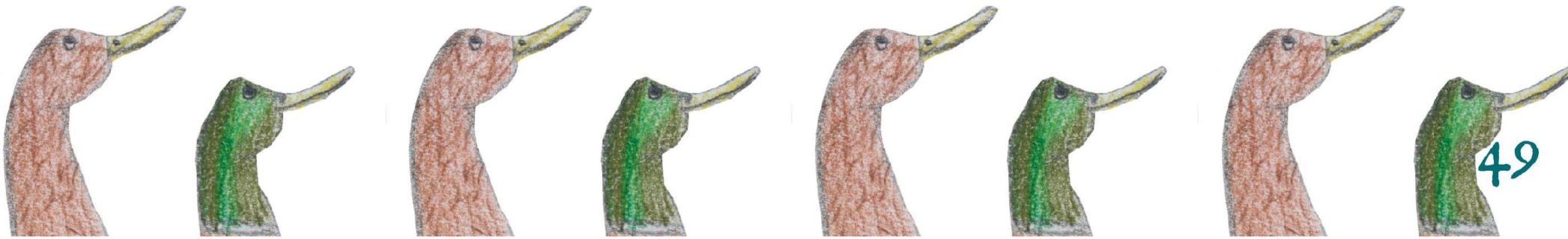
„Sa ütlesid, et sa olid vannipart, eks ole?" küsis äkki pardiema Pauliine Oscarilt, kes tundus praegu erakordselt õnnetu.

Oscar noogutas.

Ja Paul taipas äkki.

„Sest sa olid vannis, eks?" küsis Paul.

„Jah," sosistas Oscar. „Aga ma ei ole ju enam vannis."

„Ei ole!” hüüdis Paul. „Nüüd oled sa meres. Sa oled nüüd merepart!”

Pardiema Pauliine noogutas. „Ma just ise mõtlesin sedasama,” sõnas ta. „Kui sa soovid, siis sa võiksid meie juurde jääda,” pani Pauliine ette. „Ma usun, et lastele oleks üsna hariv, kui nad kuuleksid lugusid Hiinast ja...”

„Ja vannist!” segas Pääru vahele.

„Hiinast ja teistest huvitavatest paikadest,” lõpetas pardiema.

Paul hüples vees rõõmust üles-alla. „Kas sa tahad?” küsis ta Oscarilt.

Oscar hüples samuti. „Muidugi tahan!” sõnas ta rõõmsalt. „Muuseas, kas te teate, et Hiinas on palju rohkem eri pardiliike kui siin?”

Loomulikult nad ei teadnud seda. Nagu ka paljusid muid asju, mida palju reisinud Oscar neile heal meelel jutustas.

Pildid joonistanud Brita Seeblum ja Agnes Ots

AIN LUST

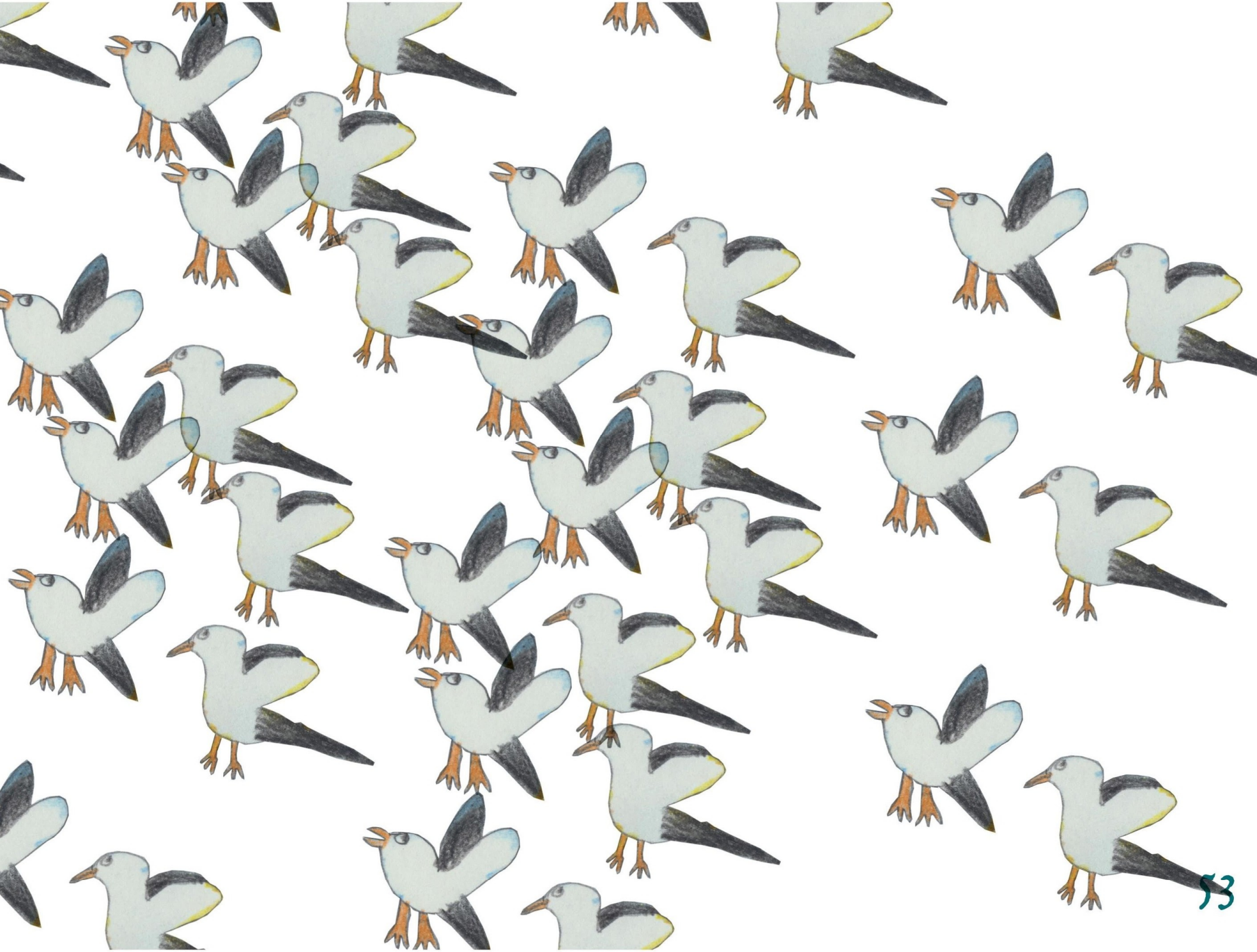
MINA JA MERI

Minu suved mööduvad Rannakülas Läänemaal. Olen merega tuttav juba lapsest saadik. Siiski ei saa ma öelda, et tunneksin teda hästi. Meri on tujukas ja iga päev isenäoline. Vahel nii leebe ja rahulik, siis jälle mäslev ja kohisev. Mulle meeldib rohkem see esimene. Armastan istuda kaunil suvepäeval jalgupidi meres kivi otsas. Tunnen, kuidas soolane vesi paitab ravitsedes minu sääsekuplas põldmarjaväätidest kriimulisi jalgu. Väikesed kalad põrkavad vastu mind ja pagevad ehmudes. Taamal ujuvad luiged, alati paarikaupa. Kesselaid tundub olevat käeulatuses, kuid laiu poole liikuma hakates vahemaa ei kahane. Kaugemal sinetab Muhu saar. Peegelsile veepind – päikese käes rohekassinine, pilvitu taevas. Kõik on nii täiuslik – vaikne, sillerdav. Ainult kajakad rikuvad rahu, kiljudes heledalt. Ja vahetevahel kostev Virtsu-Kuivastu parvlaeva mürin. Olen näinud ka teistsugust merd. Ühe hetkega võib muutuda kõik, kui sünged äikesepilved tohutu kiirusega lähenevad. Tõusev tuul tekitab laineid, mis peksavad vastu kive. Taevas on hallikasmust ja meri samasugune. Veel hetk ja kohe sähvivad välgunooled ning taevast kallab vihma. Põgenen rannast. Imetlen looduse raevukat etendust läbi rannamaja akna. Tunnen ennast ühtaegu väikese ja tähtsusetu, kuid vaba ja õnnelikuna. Niisama ootamatult on kõik lõppenud. Ootan veel natuke ja

jooksen randa. Tahan näha, milliseid ande tormine meri seekord on kaldale uhtunud. Rand on tormilainete poolt segi pekstud, nagu oleks keegi pidanud pikka pidu enda järelt koristamata. Ümberringi vedelevad surnud kalad. Seekord on meri toonud hulgaliselt puitmaterjali. Ei tea, kas on tegemist mõne laeva vrakiga? Või on see lihtsalt kaubalaevalt vette pudenenud kraam? Jätan merega hüvasti, et jälle igatseda tema järele, kui olen eemal. Lahkun täna, püüdes paljaid jalgu loodusjõudude lägastatud rannas mitte vigastada, et naasta jälle oma mitmepalgelise ja aukartustäratava tuttava juurde mõnel teisel ilusal päeval.

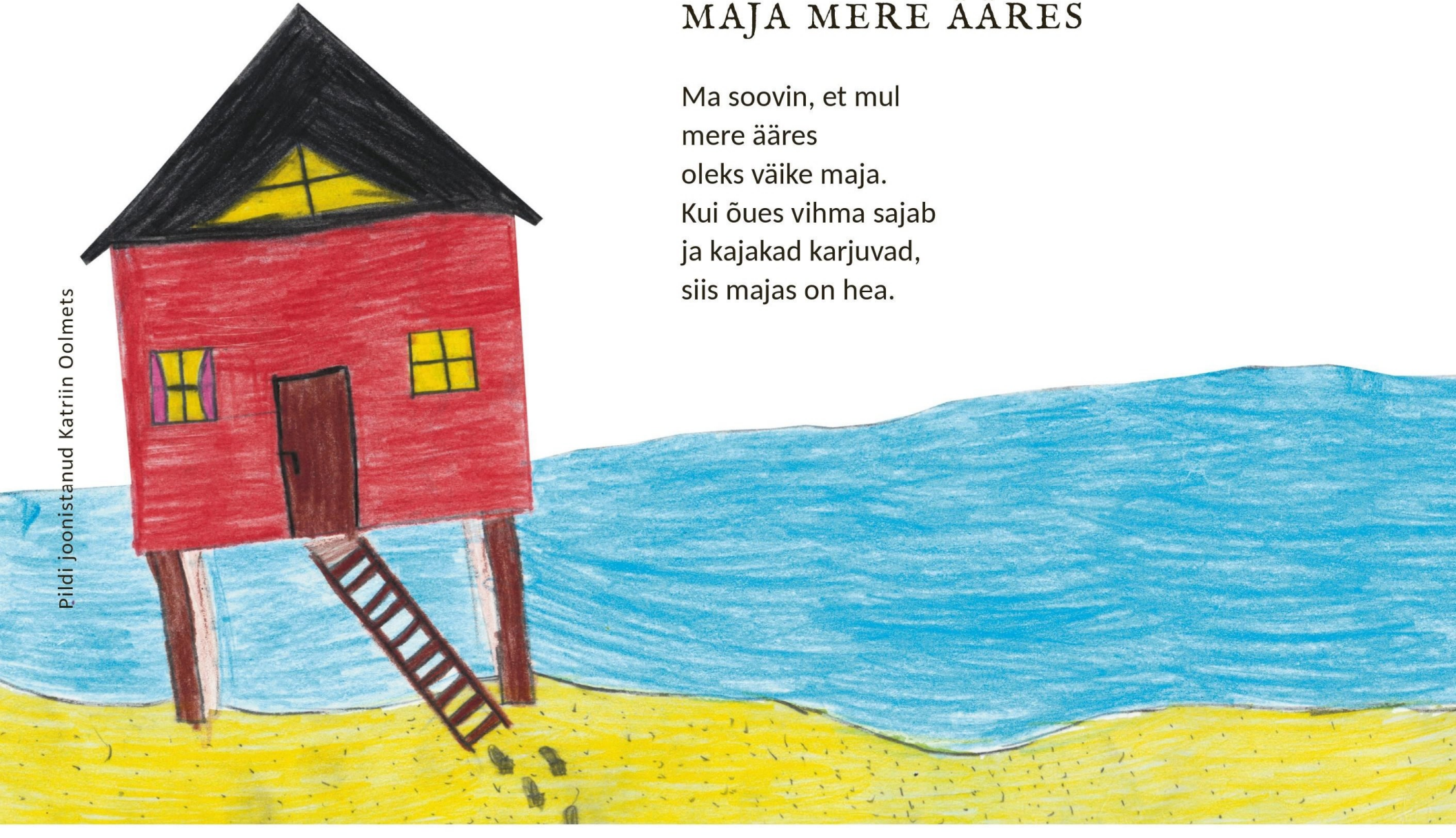
Pildi joonistanud Agnes Ots

AMANDA PALLO

MAJA MERE ÄÄRES

Ma soovin, et mul
mere ääres
oleks väike maja.
Kui õues vihma sajab
ja kajakad karjuvad,
siis majas on hea.

Pildi joonistanud Katriin Oolmets

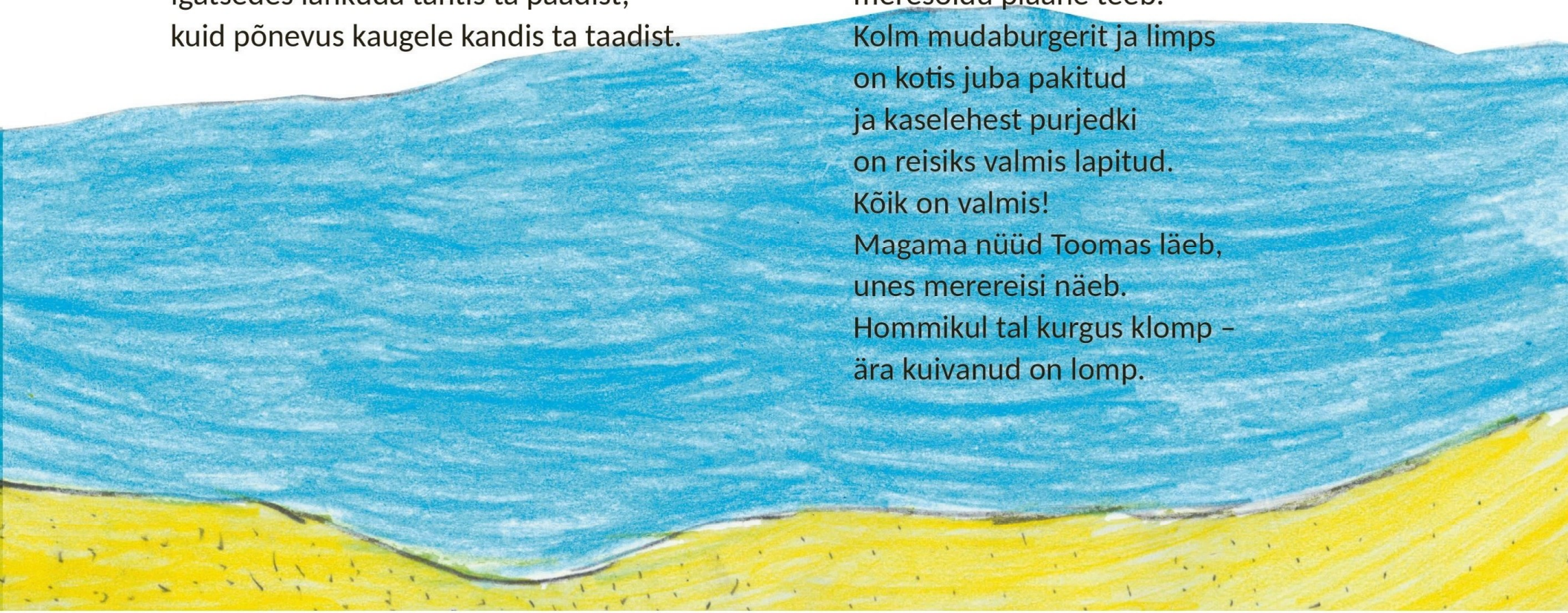
HANNA LOORE MÄLLO

Merele sõudis väikene paadike,
paadil heisatud väikene purjeke,
üks väikene mehike mõtles seal paadis
oma kodumaa merest ja maha jäänd taadist.
Igatsedes lahkuda tahtis ta paadist,
kuid põnevus kaugele kandis ta taadist.

OTT MARTEN PETDER

MUDALASE MEREREIS

Akna taga õhtu eel
mu paat on mere poole teel –
küll alles homme hommikul…
nii Toomas Mudalane lombiveest
meresõidu plaane teeb.
Kolm mudaburgerit ja limps
on kotis juba pakitud
ja kaselehest purjedki
on reisiks valmis lapitud.
Kõik on valmis!
Magama nüüd Toomas läeb,
unes merereisi näeb.
Hommikul tal kurgus klomp –
ära kuivanud on lomp.

RALF EUGEN AINLA

JÄÄ VABAKS EESTI MERI, JÄÄ VABAKS EESTI PIND...

Forell ujus Läänemeres ja nautis merd. Tal oli vee põhjas väike maja. Seal ta elas, tal oli mõnus elu. Forellil oli sõber haug. Nad otsustasid ühel päeval sporti teha. Nad ujusid 36 kilomeetrit lõunasse ja siis tagasi sama palju koju. Nad olid koju jõudes väga väsinud ning heitsid magama. Nad tõusid hommikul ja sõid hommikust.

Siis läksid õue. Aga siis tulid röövkalad ja tahtsid merd endale võtta.

Röövkalad sidusid forelli ja haugi nööriga kinni.

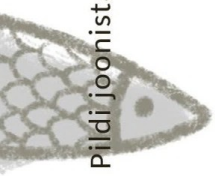
Kalad sibelesid, et vabaks saada. Röövkalad ujusid koju ja viskasid sõbrad oma maja kõrvale puust ubrikusse.

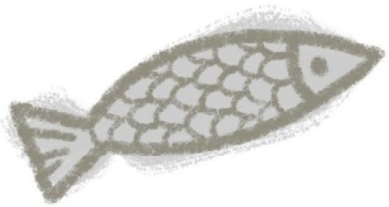
Forell võttis taskust telefoni. Röövkalad ujusid oma kodust merd vallutama, et seal teisi kalu ei ujuks. Forell helistas merekaitsjatele, kelleks olid kilu, tursk ja ogalik. Läänemere kaitsjad ajasid röövkalad minema, nii et nad lausa lendasid oma koju tagasi.

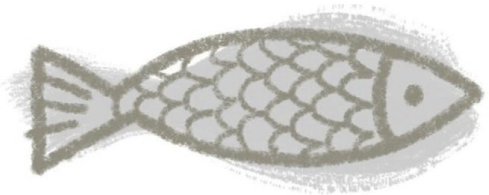
Nii saigi Eesti meri jälle vabaks.

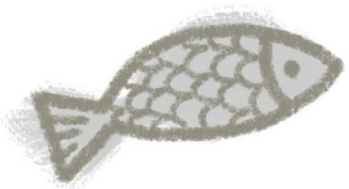
Olen õnnelik, et Eesti meri ja pind on vaba ning saan nautida vabadust!

Pildi joonistanud Rihard Veerpalu

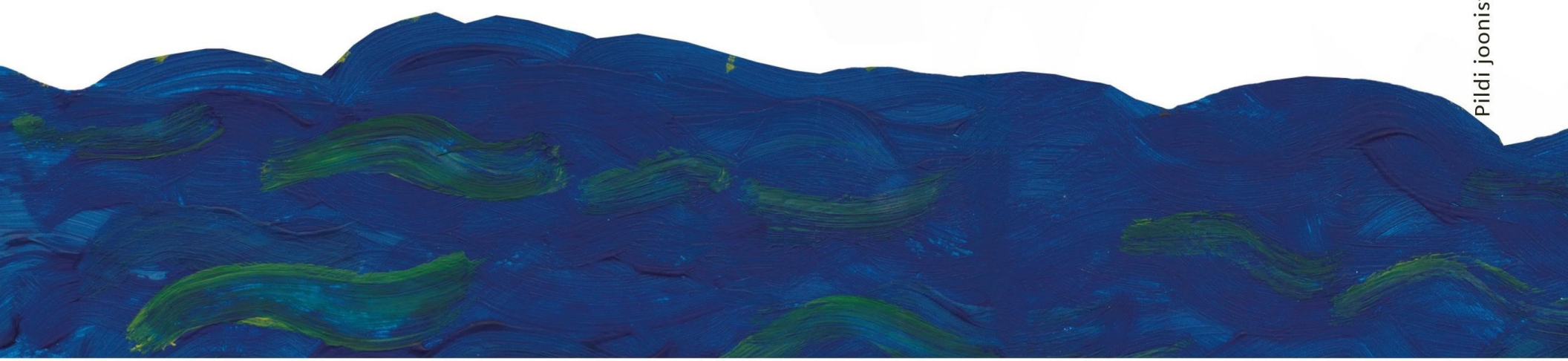

POKUD JA POTSATAJA PÄÄSTAVAD PLANEETI

Pildi joonistanud Selena Tääkre

MARKUS SAKSATAMM

PRÜGIJÕMMI TALTSUTAMINE

Linnulaul vaikis korraga ja mets otsekui tardus. PÕMM-PÕMM-PÕMM, kostis vali ühetooniline muusika, mis muudkui lähenes. PÕMM-PÕMM-PÕMM, kajas see nüristav tümps metsast vastu. Siis ilmus nähtavale suur must auto, peatus metsa vahel ning üks nätsu mäluv mehemürakas viskas hoolimatult puude alla mitu musta prügikotti. Tõtt-öelda oli seal omajagu prügi juba ees: mõned räpased kilekotid lehvisid okste küljes ja samblavaibal vedeles ehituspraht ja roostetavad konservikarbid. Lõpuks võttis auto kohalt ja kihutas oma teed. Kohe kui vaikseks jäi, krabistas keegi ühe musta prügikoti sees. Katkus kilesse augu, puges välja ning ahmis õhku. See oli üks väike ilmekate silmade ja pirakate kõrvadega olevus. Kotist pääsenu heitis ümbrusele jahmunud pilgu ning tõmbas kõrvad peadligi. Oi, kuhu ta küll sattunud oli!

„Ahoi!" hüüdis ta ettevaatlikult. Aga keegi ei vastanud. „Hei-hei!" hüüdis ta veel kord, sedapuhku juba valjemini.

Pildi joonistanud Christian Himma

„Tere,” vastati vaikselt, peaaegu sosinal. Näha aga ei olnud kedagi. Ümber oli ainult mets, mättad ja muidugi ka see kole prügi. Siis üks mätastest liigutas, siis veel üks ja veel üks. Ning nüüd paistsid mätaste õlekuubedest välja kellegi roosad ninaotsad.

„Me oleme pokud,” piiksusid nad. „Selle metsa elanikud.”

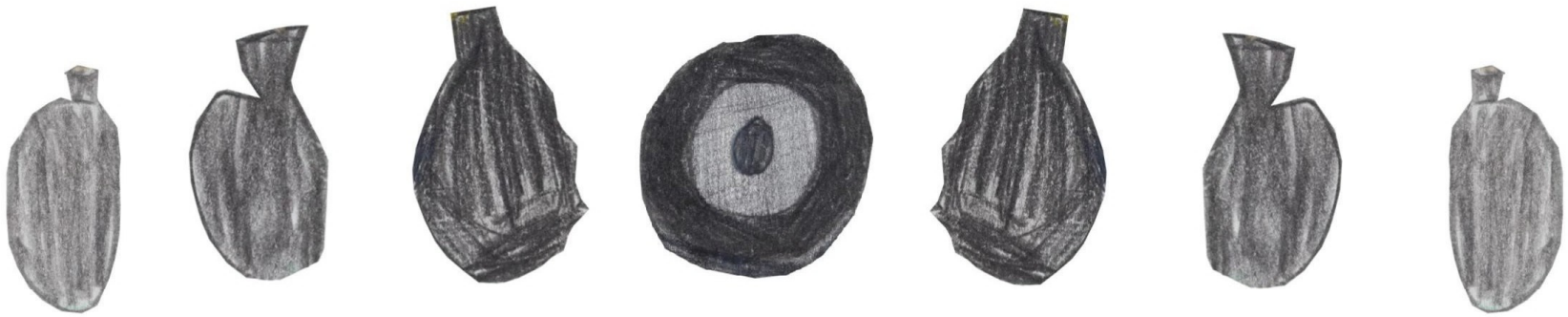
„Minu nimi on Potsataja,” tutvustas ka uustulnuk end viisakalt. „Mängisin sõpradega peitust ja pugesin ühte musta kilekotti. See aga visati kogemata koos minuga prügiurni.”

Potsataja ohkas ja vaikis mõnda aega kibestunult, siis aga küsis: „Aga miks te, pokud, prügimäel elate? Kas teile tõesti meeldib siin?”

„Oh, ei,” vadistasid kõik mättaks peetud pokukesed läbisegi. „Varem ei olnud siin mingisugust prügimäge! Varem oli siin ilus ja puutumata loodus. Tead, meile meeldib, kui läheduses on veekogu ja ümber...”

„Maitsev kets,” kogeles üks pokudest.

„Kaitsev mets,” parandasid teda kaaslased sedamaid. „Ikka kaitsev mets. Ära pane tähele, Potsataja. Meie sõber on prügiloopimisest nii heitunud, et ajab lausa sõnu segamini.” Pokukesed nägid tõesti õnnetud välja: üks neist kogeles, teine luksus ja kolmas värises üle kogu keha.

„Tavaliselt me elame vaikuses ja rahus," seletas üks priske poku abivalmilt. „Seal, kus on parajalt niiske metsaalune. Seisame, vaat sedasi, varbad vees, üksteise lähedal, et saaks omavahel juttu puhuda ja... Kui tuju tuleb, siis mõtleme koos luuletusi välja."

„Ih-hii-hii," itsitasid pokud läbisegi. „Me luuletame nii, et üks ütleb ühe ja siis teine teise lause."

„Aga luuletage siis ometi midagi," palus Potsataja õhinal.

Üks pokudest raputas pead ja ütles: „Ei, praegu küll ei saa."

„Ei ole kuidagi võimalik," õhkas ka teine.

„Me luuletame ainult siis..."

„Kui looduses valitseb rahu ja kord," lisas neljas poku. „Aga näe... Meie metsas leiavad aset kohutavad lood. Siin toimetab prügijõmm."

Nüüd täitis lagendikku rusuv vaikus. „Aga äkki see prügijõmm enam ei tule siia," piiksus korraga üks väike poku. „Ehk sai tal juba prügi otsa." Ka ta kaaslased vahetasid lootusrikkaid pilke. Juba kõlas pokude seas kergenduskahin, kui ühtäkki jõudis nende kõrvu tuttav tümpsuv muusika, mis paraku taas lähenes: PÕMM-PÕMM-PÕMM! Tärganud lootus kustus väikese poku silmis. Just sellise pilguga vaatab merehädaline lahkuvat laeva.

Pildi joonistanud Christian Himma

PŌMM
PŌMM

Kardetud sõiduk keeras lagendikule ning metsa alla loobiti uued kotid, täis sodi ja jäätmeid. Siis auto lahkus, jättes endast maha hingematva vingupilve.

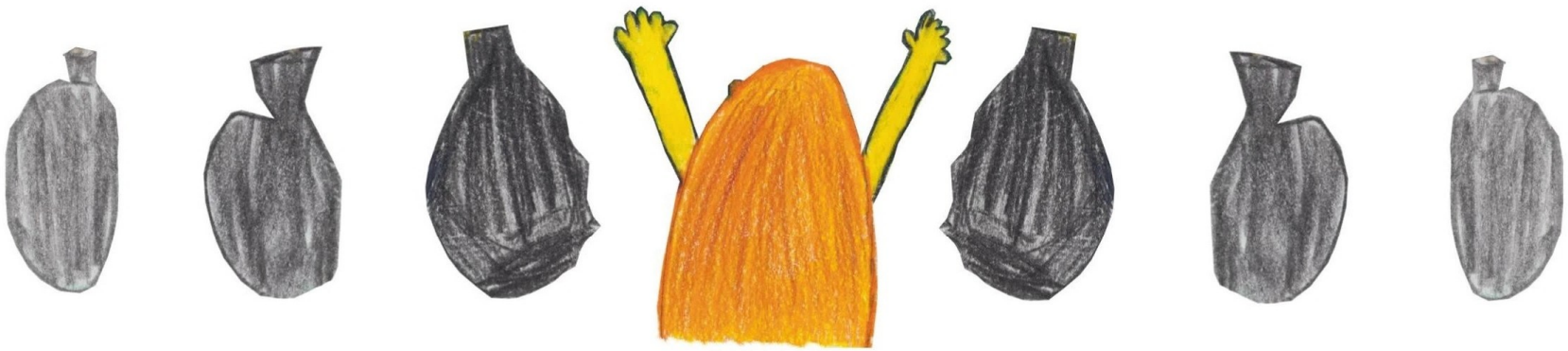
Potsataja jalutas mööda langenud puutüve edasi-tagasi. Ta nägi välja justkui kindral lahingu eel; ei, tema ei kavatsenud sugugi ülekohtuga leppida. Vastuoksa, ta ütles: „Prügijõmm on tarvis korrale kutsuda. Ülekohtuga lihtsalt EI TOHI leppida!"

Pokud vahetasid nõutult pilke. Nad olid rahumeelsed väikemehed ega teadnud võitlemisest tuhkagi. „Oh, elaks meie metsas lõvi," kurtis keegi pokude hulgast. „Või veel parem: krokodill. Kui ikka oleks käepärast üks Niiluse krokodill, nii meetrit kaksteist pikk, ei julgeks ükski jõmm metsa risustada."

Nüüd tuli Potsatajale hea mõte: ta otsustas teisedki metsaelanikud appi kutsuda. Mis siis, et siinkandis ei elanud ühtegi hunti ega karu – ka väikestest loomadest võis palju kasu olla.

Pokud keerasid end metsa suunas ning hakkasid loomi kutsuma. Nad huikasid ja vilistasid ja klähvisid ja piiksusid. Ja loomad tulidki. Sammus suursugune põder, keksisid oravad ning isegi rebane ei pidanud paljuks kohale ilmuda. Linnuriiki esindas muidugi vares.

„Looduses on kord päris käest ära," lausus põder. „Öökull kireb hommikuti kuke kombel ja rebane hakkas taimetoitlaseks. Sööb tammetõrusid."

Pildid joonistanud Christian Himma ja Aliisa-Nete Pähklemäe

„Prügijõmm kallas suure kuuse alla terve hunniku prahti,” hädaldas reinuvader. „See on meie pere lemmikpuu, juba minu vanaisa käis selle vastu oma selga sügamas. Nüüd on kõigil meie kandi rebastel närvid nii krussis, et muudkui krõbistame tõrusid.”

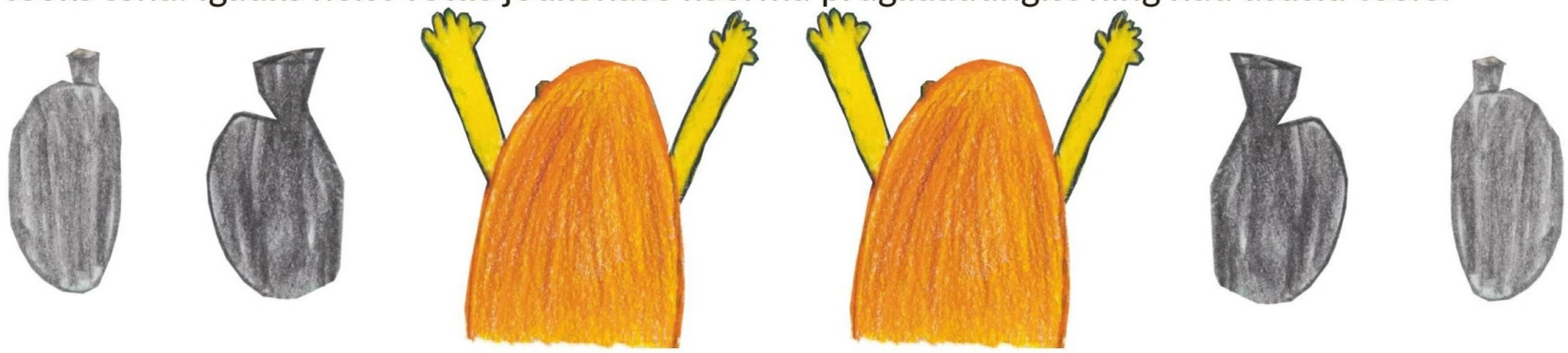
Aga mida teha? Kuidas takistada ülbet prügijõmmi? Loomad ja pokud vahetasid arupidavalt pilke.

„Lükkame ta auto uppi,” pakkus põder vägeva sarvekrooniga pead sõjakalt raputades.

„Ei,” vaidles vares vastu. „Auto litsub sust üle nagu triikrauaga.” Teised kuulasid varest aupaklikult, sest too käis pidevalt inimeste akende taga ja kuulis seal nii mõndagi. Ta teadis isegi igasugu imelikke sõnu, nagu „kohvimasin” või „vatitekk”, või kas või see sama „triikraud”. Vares oli metsarahva arvates ilmatu tark tegelane, nagu mõni professor kohe.

„Lähme ja kakime päti trepile,” pakkus rebane. Sellega aga ei olnud teised metsaelanikud sugugi nõus, nemad pidasid endast lugu ega tahtnud jõmmi kombel käituda.

„Me peame kogu selle prügimäe metsast minema toimetama,” arvas Potsataja, kes oli seni vaikinud. „Viime kogu kraami jõmmi juurde tagasi ja lool lõpp.” Loomad ja pokud – kõik, kes seal olid – vaatasid kõnelejat mõne hetke üllatunult. Siis aga paisus meeletu kiidutorm! Pokud kilkasid, põder möirgas, rebane klähvis ja vares kraaksus. Selle peale kiirustasid kohale ka kõik teised loomad ja linnud. Nüüd oli neid nii palju, et Potsataja pakutud plaan sedamaid teoks teha. Igaüks neist võttis jõukohase koorma prügilaadungist ning nad asusid teele.

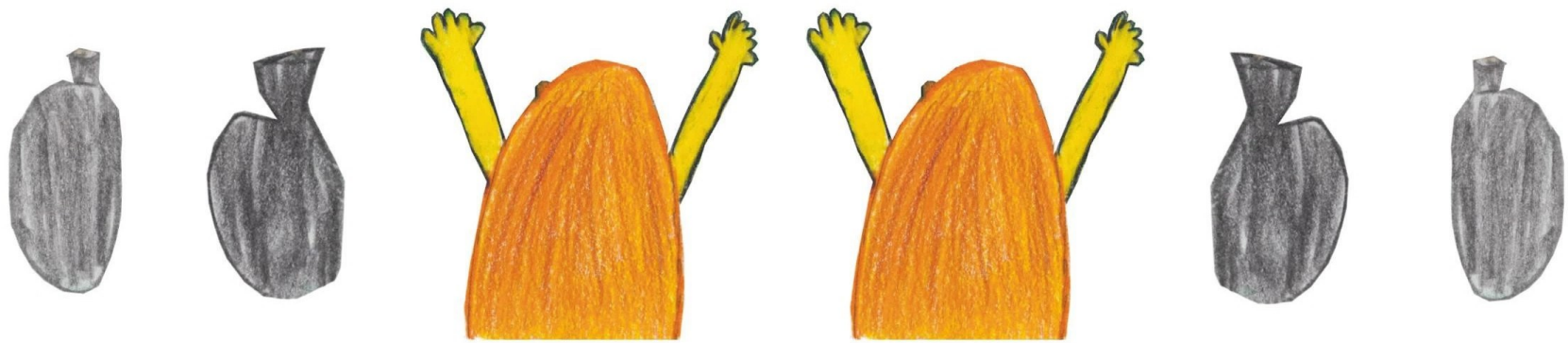

Prügijõmm laadis parasjagu autosse uusi prügikotte, kui korraga juhtus midagi õige ootamatut. Tema õuele tormas põder, kelle sarvedel istusid kümned oravad ja pildusid teda prügiga. Kohe põdra järel silkasid kitsed ning jänesed, igaühel hambus kas kartuli- või banaanikoor, mille nad sissesõiduteele pillasid. Jõmmi suu vajus nii ammuli, et äärepealt oleks näts välja kukkunud.

Sellega aga lugu ei piirdunud. Maa alt ründasid mutid. Nad kaevasid käigud jõmmi hoovi ning korraga kerkisid seal justkui seened maapinnale konservikarbid ning tühjad plastpudelid. Linnud aga kandsid prügi noka vahel kohale ning jõmmi kohkunud pilgu all sadas taevast räimepäid ja tühje krõpsupakke.

Ka pokud andsid oma panuse, kuidas siis muidu! Nad olid koondunud metsa servale ja lugesid luuletust. Ikka rida rea haaval ja kordamööda nagu neil kombeks.

„Musa tümpsub: põmm ja põmm!
Mis on metsas lahti?
Omavolitseja Jõmm
maha loobib prahti.”

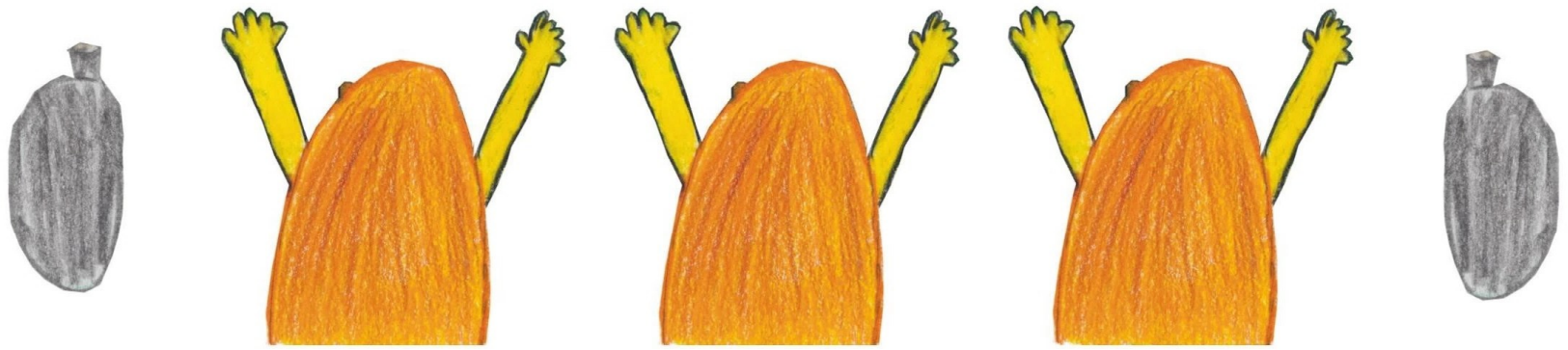
Esimene salm kõlas muidugi nukralt. Aga kohe jätkasid pokud hoopis reipamal toonil:

„Prügilasse jäätmed vii,
neid ära maha pillu!
Sina, kellel auto suur,
kuid aju pisitillu.
Kui sa loodust risustad
ja metsale teed paha.
Võtame me vitsa siis
ja sinul püksid maha!”

Need viimased luuleread kõlasid juba ähvardavalt. Sõnal on tõesti suur jõud. Prügijõmm võpatas, mõte õiglasest karistusest ajas talle hirmu naha vahele. Ta puges autosse ning püüdis end hästi väikeseks teha, isegi nätsu mälus ta nüüd aegamisi. Aga ega ta sellepärast veel õppust võtnud. Oh ei, kaugel sellest. Ta ootas, kuni metsarahvas oli lahkunud ning helistas siis politseisse, valis numbri ja ütles:

„Õu peremees, kima siva kohale!”

„Mis juhtus?” küsis politseikorrapidaja.

„Minu hoovile loobitakse prügi maha,” kaebas prügijõmm. „Seda tegid need imelikud mätta moodi kutid, kes elavad metsatukas.”

„Aga kust te teate, et nad just seal elavad?”

„Ma tassin ju sinna pidevalt oma prügi,” seletas jõmm. „Ja nüüd tõid kurjategijad selle tagasi. Sellesama minu prügi, onju. Kas ma siis oma prügi ära ei tunne.”

„Nii et te viisite metsa prügi?” küsis politseinik.

„Muidugi viisin.”

„Kas tihti?”

„Iga jumala päev,” kinnitas prügijõmm. „Tõmba kohale, lööme kõigil käed raudu.”

„Nii et te kinnitate, et reostasite metsa?” küsis politseikorrapidaja üle.

„Aga muidugi.”

Pildi joonistanud Aliisa-Nete Pähklemäe

„Selge pilt, kodanik,” lausus korrapidaja. „Saadame sündmuskohale patrulli, kes kirjutab teile trahvikviitungi välja.”

„Mi-mille eest?”

„Metsa risustamise eest,” seletas korrapidaja. „Prügi ei kao ju loodusest üleöö, paljude jäätmete lagunemine võtab aega aastakümneid või isegi aastasadu. See on väga tõsine seaduserikkumine ning toob kaasa suure trahvi.”

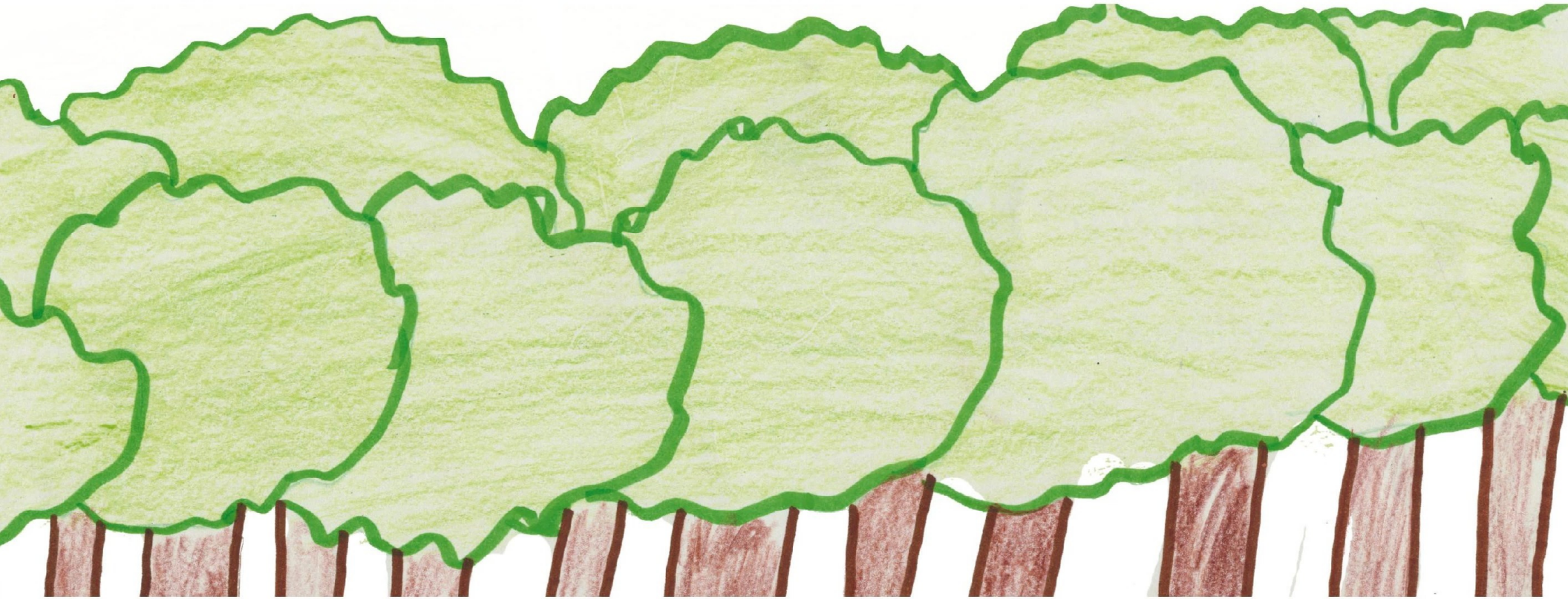
Jõmmil vajus seda kuuldes suu jälle lahti. Kohe nii pärani, et mälutud näts kukkus välja. Otse muu prügi keskele, täpselt sinna, kus oli selle õige koht.

EVA LOTTA LELLO

POKUD JA POTSATAJA PÄÄSTAVAD PLANEETI

Juba aastaid suhtlevad kauged sõbrad pokud ja Potsataja kirja teel. Juba viis aastat ei olnud nad üksteist näinud. Ühel päeval tuli neil väga kiiduväärt mõte saada kokku ja rääkida maailma asjadest. Koos otsustati, et Potsataja tuleb külla pokudele, ja seda just seepärast, et pokud ei peaks paarisajakesi mööda linna kõndima ja Potsataja telefoniputkat otsima. Juba kolme päeva pärast oli Potsataja kohal. Nagu igal hommikul hakkas keegi kõva häälega kõigile lehte lugema. Lehes kirjutati: „Maailma ähvardab oht!" Ohuks olevat

see, et kõik tänapäeva lapsed istuvad kogu aeg arvutites, telefonides ja igasugu võimalikes elektroonikaseadmetes. Lapsed ei suhtle üksteisega ega käi õues mängimas. See uudis aga tegi pokud ja Potsataja väga murelikuks, sest nad soovisid, et lapsed oleksid rõõmsad, terved ja käiksid õues mängimas. Niisiis tuli neil välja mõelda plaan, kuidas saada õue suur hulk lapsi, et kõik elektroonikavidinad jääksid kappi, ning kui algab nädalavahetus, siis paluksid lapsed vanemaid, et nad lapsed matkale viiksid ja suvel spordilaagritesse saadaksid.

Ning nii algas suur seiklus, mille nimeks sai „Pokud ja Potsataja päästavad planeedi". Pokud saatsid kirju ja kutsusid lapsi koos vanematega matkama, igasugustesse ringidesse, kõikjale, mis on seotud looduse ja õues olemisega. Potsataja aga tegeles sellega, et mõtles välja igasugu mänge ja matku, mis lastele huvi pakuks.

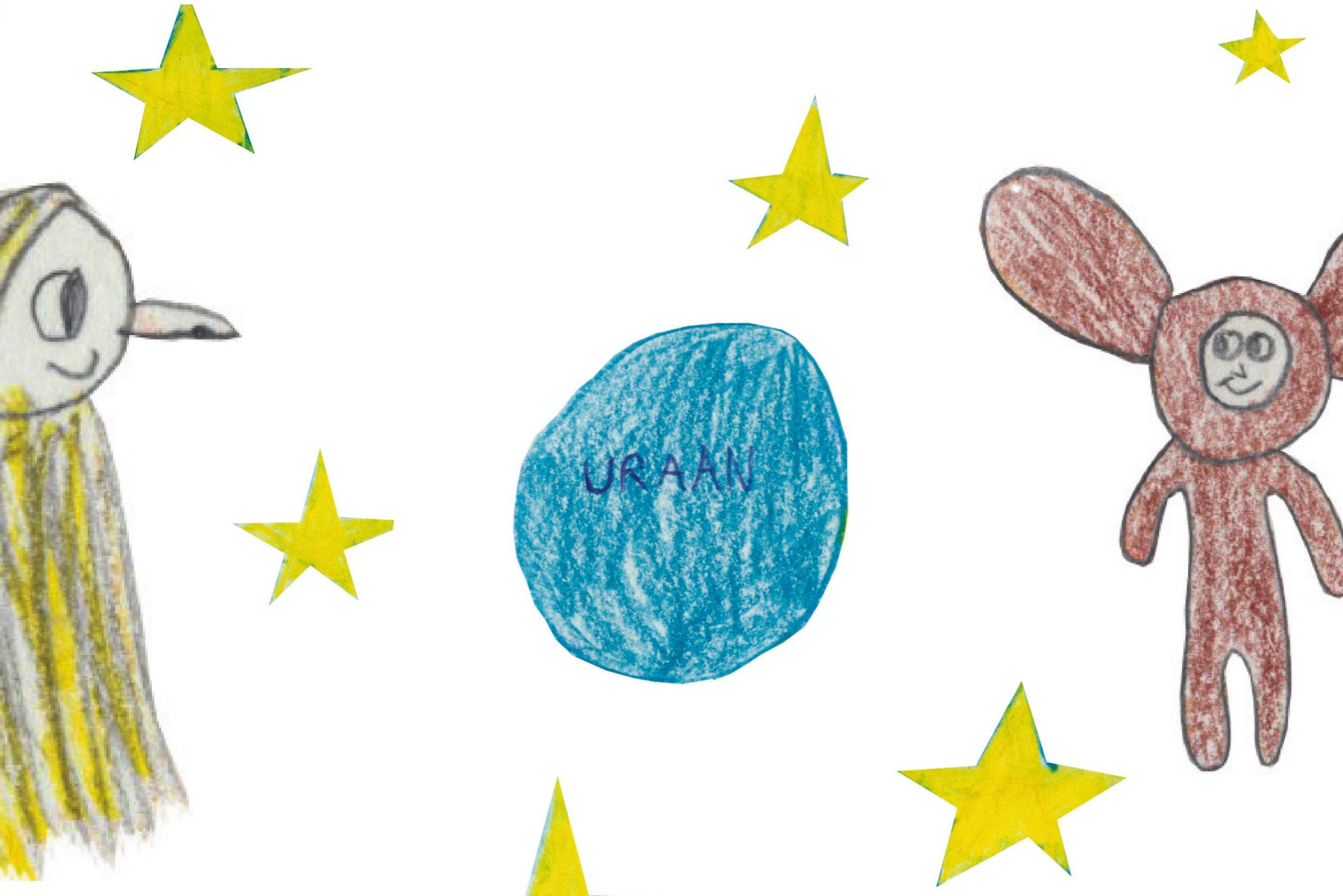
Juba järgmisel päeval olid paljud vanemad toonud oma lapsed matkale. Rahva seast oli kuula lauseid: „Emme, miks sa mu siia tõid, mul jäi Growtopia pooleli ja mu Pou jäi toitmata."

Pokud jagasid plaanid ja kompassid laiali ning märkasid, et lapsed on neid nähes väga üllatunud. Lapsed sosistasid, päris pokud ja päris Potsataja, nad ongi olemas. Lapsed olid väga rõõmsas ja lustakas meeleolus.

Matk meeldis neile nii-nii väga, et nad palusid vanematel nad ka homsele matkale kirja panna.

See aga tegi suurt rõõmu pokudele ja Potsatajale, sest nende töö oli vilja kandnud ja nad olid kindlad – üheskoos suudavad nad planeedi MAA päästa.

Pildi joonistanud Miira Koppel

URAAN

IIRIS VARE

POKUD JA POTSATAJA PÄÄSTAVAD PLANEETI

Elas kord Potsataja, kelle koduks oli telefoniputka. Selline vana, kust ei saanud enam helistada, aga kus oli tore elada.

Päeval käis Potsataja tööl. Ta töötas lasteaias mänguasjana. Lapsed armastasid teda, sest ta oli nii nunnu ja armas. Potsatajale aga meeldisid lapsed, kes teda silitasid ning talle vahel kommi tõid.

Nädalavahetusel sõitis Potsataja külla oma sõpradele pokudele. Nemad elasid maal, ühe soo ääres. Pokud olid vahvad pisikesed pikajuukselised olevused, kes kartsid suuri loomi. Potsataja oli aga väike ja pokudel oli tore temaga koos olla.

Pokud ei saanud ilma veeta elada ja sellepärast ei saanud nad ise Potsatajale külla minna. Potsatajat tegi see natuke kurvaks. Tema kodu oli aga väga väike ja pokud poleks sinna mahtunudki.

Ühel päeval maandus linna suurel väljakul väike roheline kosmoselaev. Inimesed oli väga üllatunud ja kogunesid seda vaatama. Laevast astusid välja väikesed kollase-punasetriibulised potsatajad, kes olid väga kurjad. Nad läksid purskkaevu juurde ja võtsid sealt palju vett. Nad võtsid nii palju vett, et purskkaev sai tühjaks.

Pildid joonistanud Arete Soans ja Catherine Saueauk

Inimesed ei osanud potsatajate keelt ja nad hakkasid potsatajaid kartma. Üks onu hakkas karjuma, et potsatajad võtavad kogu vee ära.

Potsataja oli tulnud vaatama, miks inimesed nii ärevil on. Ta nägi väikeseid potsatajaid ja oli väga rõõmus, sest ta ei olnud varem teisi potsatajaid näinud. Ta arvas, et ta on ainukene potsataja maailmas.

Potsataja läks rõõmsalt teiste potsatajate juurde. Triibulised potsatajad tulid teda vaatama. Potsataja küsis, miks triibulised potsatajad vett võtavad, ja potsatajad vastasid, et nende planeedil vett ei ole, aga nemad tahavad oma planeedile ka järvi, merd ja purskkaevu.

Potsataja ehmus ära, sest ta teadis, kui tähtis on vesi tema sõpradele pokudele. Ta rääkis triibulistele potsatajatele oma sõpradest pokudest ja palus, et nad ei võtaks vett ära, sest pokud ei saa muidu elada.

Triibulised potsatajad ei olnudki enam kurjad. Nad tahtsid ka pokusid näha ja nendega sõbraks saada. Potsatajad lendasid kosmoselaevaga pokude juurde ja tulnukad-potsatajad said väikeste pokudega sõbraks. Pokudel oli hea meel, sest neil oli nüüd rohkem sõpru.

Inimesed aga arvasid, et olid kõike näinud unes. Nad ei teadnudki, et sõbralikud pokud ja Potsataja olid päästnud maailma.

Pildi joonistanud Catherine Saueauk

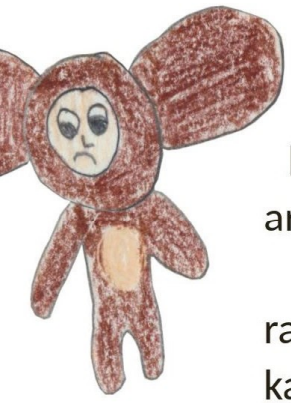
KERLI RAUDMÄGI

POKUD JA POTSATAJA PÄÄSTAVAD PLANEEDI

Pildi joonistanud Arete Soans

Pokud ja Potsataja elasid muidu Saturnil. Nad olid seal juba kaua elanud ning neil hakkas igav. Otsustati minna naaberplaneedile, kuna nad olid just saanud tehasest uue kosmoselaeva. See läikis ning säras, nagu oleks ta tulnud kuskilt esmaklassilisest kosmoselaevade pesulast.

Kõik pokud ja Potsataja astusid pardale ning sõit võis alata. Reisija-rahvas vaatas aknast välja, nad nägid tähti ja meteoriite ja lõpuks oldi kohal. Tegelikult ei võtnud see sõit just kaua aega. Esimesena astus Uraanile Potsataja ja siis pokud.

Midagi oli täitsa valesti! Kuna pokud olid targemad kui Potsataja, siis võtsid nad planeedi uurimise-puurimise enda peale. Lõpuks ütles kõige vanem ja targem poku: „Selge ju, et Uraan peab olema sinine ja siin peab olema külm, ometi on siin kuum kui kõrbes. Planeet ise on oranžikas-punane. Küsiks õige kohalikult rahvalt, mida nemad sellest arvavad.”

Pokud olid selle otsusega nõus, aga Potsataja kahtles. Lõpuks mindi siiski kohaliku rahvaga rääkima. Esimene, kellega kohtuti, oli imelik elukas. Tal oli viis jalga, kaks nägu ning kakskümmend kätt. Elukas pomises kogu aeg: „Kuuskümmend on paarisarv, kahest sõnast koosnev sõna on liitsõna...”

URAAN
2.
3.
4.
MIS SIIN JUHTUS?
ÄRGE SEGAGE
2+2
=4
5.
KAS TEIE TEATE MIS SIIN JUH-TUS
MUIDUGI
SELLE PLANEEDI NIMI ON NÜÜD TULE PLAN-ET
6.
7.
8.
SATURN
URAAN
1.
9.
10.

Potsataja koputas talle õlale ning küsis: „Vabandage, kes te olete?”
Elukas vastas: „Minu nimi on Filosoof. Hetkel on mul töö pooleli, ärge segage!”

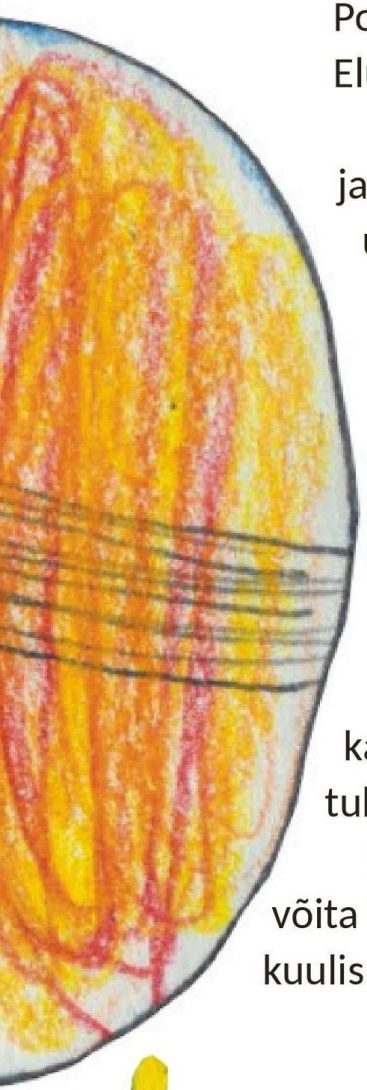
Seekord otsustasid pokud ja Potsataja ühisel nõul, et lähevad edasi. Nad jalutasid, jooksid ja lõpuks jõudsid ühe palkmaja juurde. Üks poku koputas uksele. Ukse avas kobras. Ta kostitas kõiki külalisi ning küsis: „Mis tuuled teid siia toovad?”

Potstaja ja pokud küsisid vastu: „Miks on teie planeedil nii kuum?”

Kobras seletas: „See juhtus paar kuud tagasi, kui ma läksin vett tooma. Jõudsin oja äärde, märkasin, et vee ja jää asemel olid laava ja tuli. Märkasin kaamet, kõrge kraega koletist, üleni mustas, meenutas nõida. Ta ütles: „Nüüdsest on selle planeedi nimi Tuleplaneet, siin läheb iga päevaga järjest kuumemaks. Peagi on kogu planeet laavaga kaetud.””

Selle peale oli Kobras põgenenud, sest ta lõi kartma. Pokud jäid väga tõsiseks, Potsataja oli tukkuma jäänud.

Kobras ja pokud arutasid neli tundi, kuidas võita Laava-nõida. Ka Potsataja ärkas lõpuks ning kuulis plaanist.

Pooled pokudest ning Potsataja jäid Uraanile, pooled pokud läksid Saturnile vett tooma. Enne veel küsisid minejad: „Kas teil siin Uraanil ikka voolik on?” Selgus, et seda pole. Hakati voolikut meisterdama. Kobras langetas kummipuid, pokud sulatasid kummipuud voolikuteks, Potsataja sõlmis voolikud kokku. Lõpuks oli töö valmis. Tööks oli kulunud kaks ja pool ööpäeva.

Nüüd mindi siis Saturnile vee järele. Voolik pisteti vette, teisest otsast hakkas kohe vett purskama ning mõne aja pärast oli Uraan jälle endine. Ka nõiast olid järel vaid ta koledad musta värvi riided.

Pokud ja Potsataja jätsid õnneliku kopraga hüvasti. Kõik naasid kosmoselaevaga Saturnile.

Ühiselt lepiti kokku, et ollakse edaspidigi oma koduplaneedil Saturnil õnnelikud ega kiputa võõrsile, sest see planeetide päästmine on väga vaevarikas.

Pildi joonistanud Arete Soans

MARK NURMSALU

POKUD JA POTSATAJA PÄÄSTAVAD PLANEETI

Pokud armastavad väga vaikust ja rahu. Nad elavad Eesti vesisel metsaalusel veekogu läheduses. Potsataja on pärit hoopis Venemaa suurest linnast, kus ta elab telefoniputkas ühe suure tänava ääres. Potsataja nõrkuseks on apelsinid ning siiras ja ehtne sõprus.

Olles tüdinenud suure linna mürast ja kärast, otsustas Potsataja ühel ilusal päeval külastada naaberriigi metsa. Ta kutsus oma sõpru kaasa, aga keegi ei saanud tulla, sest igaühel oli omad tegevused. Niisiis läks ta üksi Eesti metsa avastama. Ta jõudis kohale öösel, täpselt siis, kui pokud ringi liikusid (pokud liikusid ringi just öösiti). Pokud olid väga jahmunud, kui nägid kummalist olendit, kellel oli pruun kasukas, suured kollased silmad ja lühike karvane saba. Potsataja oli omakorda veelgi rohkem jahmunud, kui nägi mättataolisi olendeid. Jahmatusest toibunud pokud pärisid Potsataja käest, kes ta on ja kust ta tuleb. Potsataja jutustas, et tuleb Venemaalt suurest linnast ning tema suureks unistuseks on külastada Eesti metsa ning leida siit uusi sõpru. Pokud olid väga liigutatud, et keegi nii kaugelt riigist oli huvitatud nende

elupaigast, ning rõõmuga tutvustasid nad Potsatajale Eesti metsa ja rääkisid selle juurde palju huvitavaid asju siinsetest loomadest ja taimedest, lindudest ja putukatest. Potsataja oli lummatud ja võlutud, ning ei kahetsenud sekunditki oma pikast ja väsitavast teekonnast, mida ta pidi kohalejõudmiseks läbima. Ta leidis endale siin sõpru, nad olid küll teistsugused kui tema sõbrad kodumaal, sellised lihtsad ja vaiksed, targad ja nutikad. Ta oli õnnelik ja ta silmad särasid, nii palju põnevat oli lühikese aja jooksul toimunud.

Aga kui pokud tutvustasid talle metsa kõige vanemat puud, nägid nad mingit pimestavat valguskiirt, mis sähvatas mitte väga kaugelt kohast, kuhu nad olid oma käiguga kõik üheskoos jõudnud. „See ei saa olla äike, sest tuleb maa juurest, mitte taevast," avaldas kõige vanem ja kõige kogenenum poku oma arvamust. Kõige noorem aga naljatas, et tegemist on kindlasti tulnukatega. Potsataja ei uskunud tulnukasse. Nad pidid asja uurima. Nad läksid väga ettevaatlikult, peites ennast iga puu taha, mis neile ette sattus, ja kui kõikidele pokudele ruumi puu taga ei jätkunud, maskeerisid nad ennast mättaks. Lõpuks, kui nad valguskiire juurde jõudsid, selgus, et nooremal pokul oli õigus. Nad nägid imelikku kosmoselaeva, mille ümber askeldasid tulnukad. Valguskiir oli hoopis tulnukate mõõk. Pokud ja Potsataja kuulasid pealt, mis teise planeedi olendid omavahel rääkisid. Nad kuulsid katkendlikult imeliku sahina vahel: „...ründame homme öösel... võtame planeedi Maa endale..." Seda kuuldes hüppas üks väike poku peidupaigast välja. Üks tulnukatest reageeris liikumisele. Poku sai surmavalt haavata. Kohe hakkasid

tulnukad metsa läbi kammima, uurimaks, kas seal on veel keegi, kes segaks nende plaane, kuid ei leidnud kedagi. Pokud ja potsataja olid peitu pugenud. Tulnukad jätsid otsimise järele. Pokud samal ajal leinasid. Poku, kes surma sai, oli alles noor – kõigest seitsesada seitsekümmend seitse tuhat seitsesada seitsekümmend seitse aastat vana. Potsataja mõtles sel ajal plaani, kuidas tulnukatest lahti saada ja planeet päästa. Lõpuks torkas talle pähe hea mõte. Ta oli ükskord kuulnud tulnukate nõrkusest, ülasest.

Ülane pidi olema maaelanike jaoks täiesti harilik lill, vähesed aga teadsid, et tegelikult oli tal võlujõud maaväliste olendite vastu. See oli lihtsalt nii ilus ja kaunis ning kui tulnukad pidid seda nägema, siis nad kohe minestasid. Hea asi oli muidugi see, et see lilleke kasvas siinsamas metsas. Järgmisel ööl korjasid pokud ja Potsataja endale kimbu ülaseid ning läksid tagasi kosmoselaeva juurde. Nad kartsid väga, aga üheskoos olid nad üks vapper rühm tegelasi, kes pidi Maad kaitsma. Kõik läks lõpuks hästi: nähes ülaseid, tulnukad tardusid ning seejärel minestasid. Pokudel ja Potsatajal oli vaja nüüd kiiresti tegutseda. Nad vedasid oimetuid tulnukaid kosmoselaeva peale tagasi, panid autopiloodi peale ning saatsid selle Maa pealt minema.

Võõras kosmoselaev lendaski kosmosesse tagasi, pokud ja Potsataja lehvitasid ja soovisid neile head reisi. Keegi ei saanudki teada, et nad olid planeedi päästnud, aga see ei ole tähtis. Tähtis oli see, et mets jäi vaikseks ja kõik loomad, linnud, putukad ja muud maaelanikud said magada sel ööl rahulikult ning uus päev tõotas olema ilus ja põnev. Aga see on juba teine lugu.

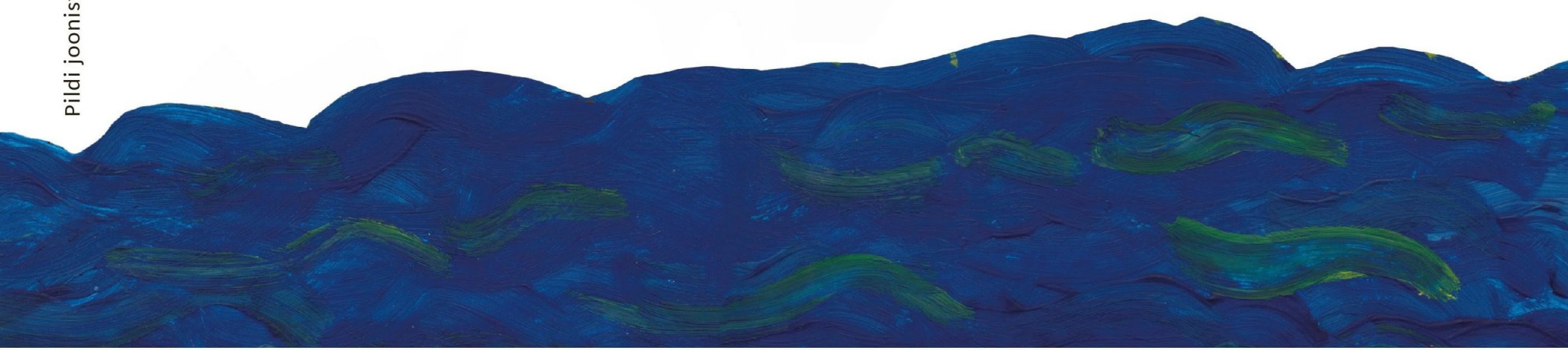
Pildi joonistanud Kätili Ranniit

CHRISSE-LISETT VALLASK

POKUD JA POTSATAJA PÄÄSTAVAD EMAJÕGE

Ühel ilusal kevadisel hommikul helistas Potsataja pokudele, et pidada plaani, mis nädalavahetusel ette võtta. Koos tuli neil mõte, et võiks sõita Tartusse. Kokku lepitud!

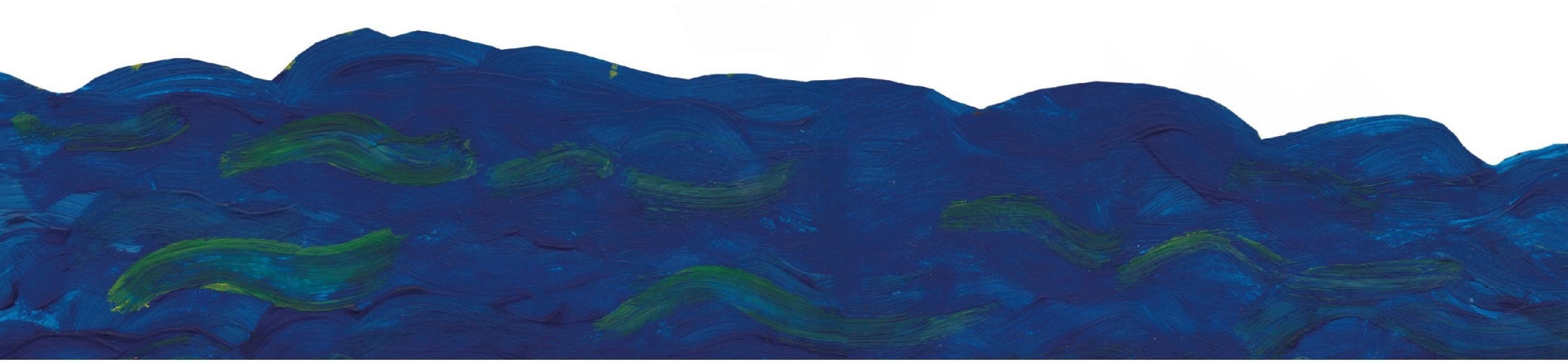
Laupäeva hommikul kohtuti Balti jaamas ja reis võis alata. Nad sõitsid sinna uue oranži rongiga. Tee peal rääkis Potsataja vahvaid lugusid sellest, kuidas nad vanasti Genaga vaguni katusel istudes reisisid ja Gena mängis lõõtspilli. Kui nad lõpuks Tartusse kohale jõudsid, läksid pokude ja Potsataja teed natukeseks lahku. Pokud läksid botaanikaaeda jalutama ja Potsataja tahtis käia nukumuuseumis. Pärastlõunal kohtuti Kaarsilla juures ja mindi üheskoos Emajõele paadiga sõitma. Ilm oli päikseline, soe ja täpselt õige üheks mõnusaks puhkuseks looduses. Potsataja pakkus teistele kaasavõetud apelsine ja pokud nautisid lihtsalt linnulaulu ning vaikseid tuuleiile. Kuid siis järsku märkas alati tähelepanelik Potsataja midagi imelikku, nii et tema suured kollased silmad läksid veelgi suuremaks. Jõe kaldal oli kamp poisse,

Pildi joonistanud Selena Tääkre

kes mängisid vanade rehvide ja mootoriõliga. Näha oli, et neil oli plaan hakata õli ka jõkke kallama. Samuti mängisid nad tikkudega. Potsataja nägi selles kõiges tõsist ohtu Emajõe ja ümbritseva looduse tervisele. Pokudega pandi pead kokku ja otsustati neid pahasid lapsi õpetada. Kiiresti ja vaikselt libistasid pokud end üle paadiserva vette ja ujusid kaldale. Potsaja sõudis paadiga kaldale ja jooksis kalda põõsa taha. Pokud aga hiilisid poiste jalge alla, et poisid koperdaks. Pokud hakkasid tuules vaikselt ulguma, lausuma nõiasõnu ja lubama vetevana kättemaksu. Samal ajal ronis Potsataja ühe poisi pähe. Poiss hakkas kohe rapsima ja jooksis ringiratast nagu pöörane. Poisid hakkasid hirmust värisema ja nutma. Selliseid elukaid polnud nad varem näinud. Pokud undasid tuules edasi ja käskisid poistel oma prügi koristada ja ohtlike jäätmete kogumispunkti viia. Natukese aja pärast jooksid poisid karjudes kodu poole. Pokud olid uhked oma töö üle. Nad tänasid Potsatajat. Ühest tavalisest laupäevast oli saanud tegus ja loodussõbralik päev – tänaseks oli Emajõgi päästetud!

Õhtul hakkasid nad tagasi Tallinna sõitma ja olid öösel oma kodudes ning puhkasid tegusast päevast ennast järgmiseks päevaks välja. Ehk kujuneb ka sellest seiklus?

MARLEEN LAITAMM

KAST, MIS SEGAS POKUDE RAHULIKKU ELU

Kord läksid pokud jälle tiigi juurde jalgu leotama. Nende poole ujus karp. Kõige julgem poku tõmbas karbi kaldale ning avas selle. Seal sees oli üks suur raamat, punane toru koos punase kastiga ning paberileht kirjaga.

See toru ja kast olid ühendatud mingi kõvera ja natuke kõva juhtmega. Tegemist oli vanaaegse telefoniga.

Raamatu peal oli kirjas „TELEFONIRAAMAT".

Vanaaegsele telefonile oli kirjutatud „TELEFON 0071".

Paberilt võis selgesti lugeda järgmist kirja: „Mets tuleb maha võtta. Metsa asemele ehitada vabrik. KUUPÄEV, MILLAL METSA LANGETAMIST ALUSTATAKSE, ON 07.04.2014 ning lõpuks tulevad kõikide planeedi metsade asemele vabrikud. Aadress: Kadaka 6, Tallinn, Harjumaa."

„Oo, ei!" hüüavad pokud.

„Tänane kuupäev on ju 06.04.2014," hüüavad kõik.

Pildi joonistanud Säde Marmel Sermat

„Peame midagi välja mõtlema,” lausub kõige vanem poku.

„Tegutseme koos ja läheme linna nende kontorisse ning vaatame, kas saame kuidagi nende plaani segada,” pakub üks poku.

„Kuid me ei tunne ju linna,” ütleb teine poku.

„Tean, kutsume Potsataja appi!” hüüab väikene poku.

„Tema aitaks meil kindlasti üles leida Kadaka tänava,” ütleb väikese poku ema.

„Helistame talle!” lisab väikese poku ema veel.

Kõik pokud olid nõus. Nad avasid telefoniraamatu ja seal oligi Potsataja telefoninumber. Seal oli kirjas: „Potsataja tel: 56750952”.

Pokud võtsid punase toru kasti pealt ära ja numbri valis kõige vanem poku.

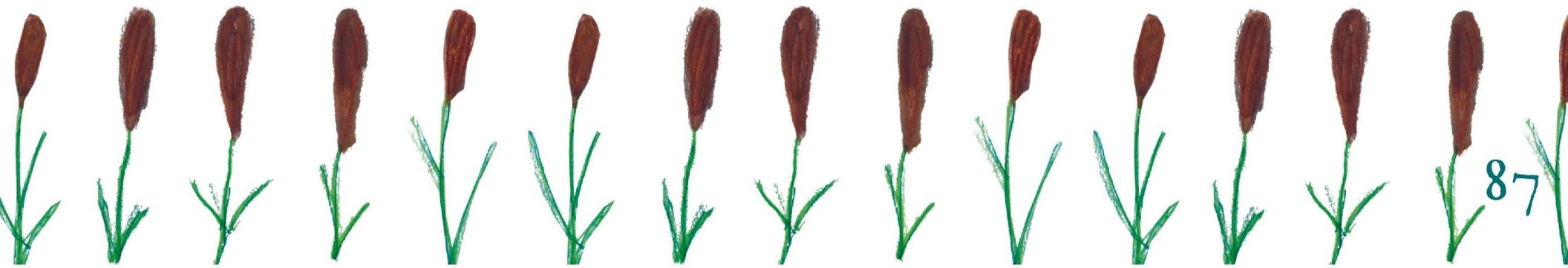
„Jaa, Potsataja kuuleb,” kostis telefonist.

„Tere, siin pokud!” ütles pokuvana ning rääkis oma loo ära.

„Hästi ma tulen kohe ja siis arutame seda asja,” vastas Potsataja.

Lõpuks jõudiski Potsataja kohale. Ta ütles pokudele, et läheme koos bussile ja sõidame linna. Linnas viis Potsataja pokud kohe Kadaka tänavale, seal oli üks suur ja hästi uhke maja, millel oli silt „Kadaka 6”.

„Palun,” lausus Potsataja.

Pokud tänasid ja hiilisid tasakesi tagaukse kaudu sisse. Väike poku oli imestunud näoga, talle avaldas suur maja väga muljet. Pokud hiilisid kõigepealt suurde ruumi ja nad nägid seal heinakuhjasid, need olid ilmselt aasade ja põldude pealt toodud, selleks et saaks ilusasti vabrikut ehitada.

Teate küll, millised pokud välja näevad, täpselt nagu heinakuhjad ning neil oli seal hea ennast peita. Nad varjusid ja kuulsid kedagi rääkimas. Jutt oli hirmus salakaval. Kaks meest kõnelesid omavahel millestki sellisest, et küll on tore, et me oskame hästi varastada ja valetada. Pokudele sai asi kohe selgeks, need, kelle otsa nad komistanud olid, osutusid kurjategijateks, kes vihkasid metsa ja armastasid vabrikuid.

Kuna Potsataja oli kõige väiksem, siis oli tal võimalus pisikese pokulapsega hiilida kahele mehele lähedamale, et nende plaane kuulata. Poku ema kallistas oma last ning soovis talle edu, et ta oleks ettevaatlik. Väikene poku arvas, et muretsemiseks ei ole põhjust, kuid ema süda ikkagi valutas.

„Me nüüd läheme," ütles Potsataja.

Pokulaps ja Potsataja hiilisidki majas ringi ning jõudsid suurte masinateni. Potsataja teadis, et need on teetöömasinad. Äkki kuulsid nad ühte meest omaette kõnelemas: „Oh, raha on ka peaaegu otsas, et ainult need teetöömasinad katki ei läheks, siis oleks keeruline vabrikut ehitada."

Siis oli Potsatajal ja pokulapsel plaan olemas, masinad tuleks lihtsalt ära lõhkuda, kui see vaid takistaks vabriku ehitust. Aga ei, kurjategijatel oli hoopis teine plaan.

Pokud ja Potsataja läksid teiste pokude juurde tagasi, väikese poku ema ohkas kergendatult, kui tema laps saabus. Siis rääkisid Potsataja ja väikene poku teistele oma plaanist. Pokuvana arvates oli midagi puudu, ainult masinate lõhkumisest polnud kasu, nad tahtsid ju need valelikud inimesed ka paljastada.

Pokuvanal oli plaan selge. Potsataja ja väikene poku olid pealt kuulnud kurjade meeste salajast plaani jälle panka röövida, et uut tehast ehitada. Pokud otsustasid panka teavitada, et varsti toimub rööv.

Panga töötajad olid väga üllatunud, kui said pokudelt sellise hoiatava kirja. Alguses töötajad seda hoiatust ei uskunud, kuid otsustasid siiski kella kaheksaks õhtul, nagu hoiatuskirjast selgus, politseinikud igaks juhuks kohale kutsuda.

Ja nii nurjasidki pokud ja Potsataja ühe metsa hävitamise ja uue tehase ehituse salakavala plaani.

Nüüd naudivad pokud jälle kvaliteetset linnulaulu ja leotavad endiselt päevast päeva oma jalgu tiigivees. Kui tiigis peaks mõni päev jälle mõni kast ujuma, tõmbavad nad kindlasti selle veest välja ja uurivad kasti sisu, võibolla on neil jälle võimalus bussiga linna sõita!

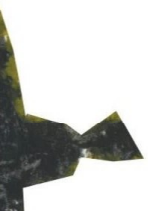

Pildi joonistanud Sten Patrik Piile

MINU ISAMAA. MINU EMAKEEL

ILMAR TOMUSK

MINU ISA MAA JA MINU EMA KEEL

„Issi," ütles Kadri, kes oli juba suur tüdruk ja käis esimeses klassis. Ta oli äsja koolist koju jõudnud. Kadril oli kõht hirmus tühi, aga kuna koolis oli juhtunud väga palju põnevat, tahtis ta sellest kõigest otsekohe isale rääkida. Isal oli aga just supp valmis saanud.

Kadri vahetas kiiresti riided, istus laua taha, kühveldas endale järjest seitse suurt lusikatäit kanasuppi suhu, hammustas tüki leiba, sõi suu tühjaks ning ütles uuesti: „Issi!"

„Söö rahulikult kõht täis, pärast räägime," soovitas isa.

„Ma tahan kohe rääkida," jäi Kadri endale kindlaks. „Issi, kas mina saan ka isaks, kui ma suureks kasvan?"

„Ma kardan, et isaks sa küll ei saa," pomises isa tüdruku ootamatu küsimuse peale.

„Aga miks?" ei saanud Kadri aru.

„Tavaliselt on nii, et isaks saavad poisid, kui nad suureks kasvavad," seletas isa. „Tüdrukud saavad emaks."

Pildi joonistanud Kertu Külaots

„Kahju,” arvas Kadri. „Isaks saada oleks palju ägedam.”

„Miks sa küll nii arvad?” ei mõistnud isa. „Ema on ka väga tore olla. Meie ema on ju väga tore!”

„On küll, aga isa on ägedam,” vaidles Kadri. „Meile räägiti sellest koolis.”

„Tõesti või?” imestas isa. „Kas teie õpetaja tõesti ütles, et isad on emadest ägedamad?”

Kui päris aus olla, siis oli isal isegi natuke hea meel, et õpetaja isasid emadest ägedamaks pidas. Enda arust oli Kadri isa samuti väga äge mees. Ta oli juba kolmkümmend seitse aastat vana, kuid erinevalt paljudest noorematest meestest jaksas ta kümme korda lõuga tõmmata. Samuti jaksas ta hommikul koeraga väljas seitse kilomeetrit säärase tempoga maha joosta, et koer vaevu sammu pidada suutis. Ning kui isa ise pidi pärast hommikujooksu tavaliselt otsejoones tööle minema, keeras labrador Samuel ennast väsinult ahju kõrvale kerra ning magas seal kuni lõunani.

Loomulikult oli Kadri isa arvates ka ema väga äge, aga mitte nii äge kui tema ise.

„Päris niimoodi õpetaja ei öelnud," lausus Kadri. „Õpetaja ütles, et Eesti on minu isa maa. See tähendab ju seda, et Eesti on sinu oma, sest sina oled isa ning Eesti on sinu maa. Ja see on väga lahe. Paljudel teistel meie klassi lastel on suvila või maakodu. Enne olin ma nende peale isegi natuke kade. Aga kui ma sain teada, et terve Eesti on minu isa maa, siis enam ma kade ei ole. Minu pärast võivad kas või kõik meie klassi lapsed mööda meie maad ringi joosta, peaasi, et nad midagi ära ei lõhu."

Nüüd sai isa aru, mida Kadri mõtles.

„Jaa," lausus ta mõtlikult. „Eesti pole mitte sinu isa maa, vaid sinu isamaa, ja see on tõesti väga lahe, sest see tähendab, et Eesti pole mitte ainult minu maa, vaid see kuulub kõikidele, kes Eestis elavad ja Eestit armastavad."

„Kas Eesti on Pauli isa maa ka?" küsis Kadri.

Kadri ei saanud Pauliga kuigi hästi läbi, sest Paul oli teda juba esimesel koolipäeval natuke kiusanud. Õpetaja oli pannud Pauli ja Markuse istuma Kadri ja Liisu taha. Markus oli täiesti normaalne poiss, ei norinud ega torkinud pliiatsiga. Selle vastu, et Eesti oleks ka Markuse isa oma, polnud Kadril midagi, aga Pauli isale ta seda maad anda poleks tahtnud. Pauli näpud kohe sügelesid Kadri värvilise juuksepaela järele ning kolmanda tunni lõpuks oli tüdruku lemmikjuuksekumm katki.

„Tead, Kadri, mida ma sulle ütlen,” alustas isa. „Ma tunnen Pauli isa päris hästi ja vanasõna ütleb, et käbi ei kuku kännust kaugele. Pauli isa on täitsa tore mees ja minu arust on ka Paul tore poiss.”

„Aga miks ta siis kisub kogu aeg mu juuksekumme?” ei saanud Kadri aru.

„Võib-olla tahab Paul sulle midagi öelda, aga ei julge” pakkus isa. „Või ei oska. Poistel on mõnikord nii, et nad tahavad öelda midagi head, aga ei oska. Ja siis hakkavad nad rumalusi tegema.”

„Kas sinul on emmega samamoodi?” uuris Kadri.

„Mõnikord on jah,” vastas isa. „Ükskord, kui me olime nooremad ja sind veel ei olnud, sõitsime jalgratastega metsa vahel ja ma tahtsin talle öelda, et ta meeldib mulle. Aga mul ei tulnud pähe mitte ühtegi ilusat sõna ja ma otsustasin selle asemel talle näidata, kui kiiresti ma jalgrattaga sõidan.”

Kadri arvates oli see täitsa tobe.

„Kas emmele meeldis see?” küsis ta kahtlevalt.

„Mitte eriti,” vastas isa. „Sest järsku oli meie ees puu. Ma tahtsin emme ja puu vahelt läbi sõita, aga ei mahtunud.”

„Kas puu jäi terveks?” uuris Kadri.

„Jäi,” vastas isa, „ja isegi mina jäin terveks. Aga emme lendas ratta seljast maha ja sai isegi natuke haiget.”

„Õnneks ei ole Paul mulle haiget teinud," lausus Kadri.

„Aga vahest kutsud Pauli oma sünnipäevale," pakkus isa. „Sul on ju paari nädala pärast sünnipäev ja me oleme arutanud, et sa võiksid endale sel aastal kas või kõik klassikaaslased külla kutsuda."

Kadri tõmbas kulmu kipra, sõi mõtlikult paar lusikatäit suppi ning otsustas siis: „Võin kutsuda küll. Aga mu juuksekummid peab ta rahule jätma. Sel juhul olen ma nõus, et Eesti on ka Pauli isa maa," leebus Kadri.

„Ja mitte ainult Pauli," lisas isa. „Eesti on kõikide eestlaste isamaa. Nii poiste kui ka tüdrukute oma, nii emade kui ka isade oma. Ja isegi vanaemade ja vanaisade oma. Just sellepärast nimetataksegi isamaad isamaaks, et siin on kunagi elanud meie vanaisad, vanaisade vanaisad ja omakorda vanaisade vanaisade vanaisad."

„Aga vanaemad ja vanaemade vanaemad?" päris Kadri. „Kas nemad elasid kusagil mujal? Kas Eesti nende oma ei olegi?"

„Nemad elasid samuti siinsamas Eestis," vastas isa, „ja loomulikult on Eesti ka nende oma. Kuigi tegelikult ei ole meie isamaa mitte ühegi inimese oma. Isamaa on meie kõikide oma. Selleks, et kõikidel oleks sellel maal tore elada, peab igaüks sellesse suhtuma nii, nagu see oleks tema enda oma. Nagu meie korter on meie oma. Me koristame seda ja teeme remonti, et meil oleks siin hea olla. Või nagu onu Andrese maamaja, kus me eelmisel suvel kuu aega elasime ning aitasime tal aeda värvida, hekki pügada ning kaalikaid ja porgandeid rohida."

Nüüd jõudis ka ema koju. Tavaliselt tuli ta hiljem, sest ta oli koolis suurte laste õpetaja. Aga täna oli tal olnud lühike tööpäev ja ta oli juba kell kaks kodus.

Samuel istus laua kõrval ja lõõtsutas. Tal oli keel suust väljas, sest tal oli ahju kõrval lesimisest palav hakanud. Samuti lootis ta, et Kadri poetab talle supi seest mõne maitsva kanatükikese.

„Ema," ütles isa, „palun pese käed puhtaks ja istu kohe lauda. Ma panen sulle suure taldrikutäie suppi."

„Suur tänu," lausus ema, „mul on kõht tõesti väga tühi."

Isa pani taldriku suppi täis ja asetas selle lauale. Ema haaras lusika ja tahtis juba sööma hakata, kui Kadri järsku hüüatas: „Emme, sa ei tohi suppi suhu panna!"

„Miks?" ei saanud ema aru.

„Sellepärast," selgitas tüdruk, „et siis läheb su keel supiseks."

Emal jäi imestusest suu lahti. Kadri tõusis laua tagant, astus ema juurde ja piilus talle suhu.

„Mis sa nüüd teed?" uuris isa. Ema oli tüdruku käitumisest aga nii hämmeldunud, et ei saanud sõnagi suust.

„Ma vaatan, missugune su keel on," lausus tüdruk. „Koolis räägiti, et ema keel on kõige ilusam keel. Kui sa oma keele korralikult suust välja ajaksid nagu Samuel, siis näeksin ma oma ema keelt veelgi paremini."

Ema laiutas käsi ning ajas oma keele korralikult suust välja. Nüüd oli ta söögilaua ääres juba teine, kellel keel suust väljas oli, sest pere neljajalgne sõber labrador Samuel istus samuti kannatlikult laua kõrval ja ootas, et keegi talle midagi maitsvat keele peale poetaks.

Kadri uuris ema keelt põhjalikult ja ütles lõpuks: „Päris ilus.” Siis läks ta oma kohale tagasi ning jätkas söömist.

„Aga minu keel?” muigas isa ning näitas keelt. „Kas minu keel ei olegi ilus?”

„Isa keelest ei räägitud koolis midagi,” vastas Kadri, „ainult ema keelest. Õpetaja ütles, et see on küll väike, aga palju ilusam kui suured keeled. Ma mõtlesin, et kui ema keel on suppi täis, siis pole see enam üldse ilus.”

„Ahhaa,” ütles ema. „Sa ei räägi ju üldsegi ema keelest, vaid emakeelest. Emakeel on see keel, mille laps esimesena ära õpib.”

„Aga miks seda emakeeleks nimetatakse?” päris Kadri. „Seda võiks sama hästi nimetada ka isakeeleks, sest ema ja isa räägivad sama keelt.”

„Nii see tavaliselt on,” selgitas ema. „Kuid emakeeleks nimetatakse seda sellepärast, et tavaliselt õpib laps esimesed sõnad oma emalt. Kõige vahvam on selle juures see, et laps hakkab oma ema keelt ehk emakeelt omandama juba siis, kui ta pole veel sündinudki.”

„Kuidas?” ei saanud Kadri aru. „Kas tal on ema kõhus aabits?”

„Ei ole,” naeris ema. „Kui laps on ema kõhus juba piisavalt suureks kasvanud, siis ta kuuleb kõike seda, mida tema ema räägib. Ning kui ta paari kuu pärast sünnib, siis tunneb ta oma ema hääle kohe ära. Ja tavaliselt on just ema see, kes alguses väikse lapsega rohkem tegeleb, talle süüa annab ja unelaulu laulab. See kõik jääb lapsele meelde ja nii õpib ka laps ise rääkima. Sellepärast nimetataksegi seda emakeeleks.”

„Aga meil laulab issi ka unelaulu,” märkis Kadri.

„Tõepoolest,” nõustus ema. „Sel juhul on sinu emakeel ka natuke isakeel.”

Kui supp oli söödud, pesi isa nõud puhtaks ning pani need nõudekappi kuivama. Ema läks elutuppa vihikuid parandama, isa ja Kadri aga istusid söögilaua taha ning hakkasid kabet mängima, sest see oli Kadri lemmikmäng.

KAIA TOMSON

MINU ISAMAA, MINU EMAKEEL

Minu nimi on Kaia, olen üheksa-aastane. Ma olen sündinud Venemaal, aga praegu elan Eestis Tallinna linnas ühes isa ja emaga. Ma õpin Tallinna Kesklinna Vene gümnaasiumi 3. klassis.

Tallinn on Eestimaa pealinn. Vanasti oli Tallinna nimi Reval. Siin asub suur Ülemiste järv, mis sündis, nagu räägib legend, Linda pisaratest, kui ta nuttis taga oma meest Kalevit.

Eestis on palju vaatamisväärsusi: Tallinna vanalinn, Haapsalu ja Rakvere linnus, Keila-Joa ja Jägala juga. Veel on Tallinnas botaanikaaed ja Kumu muuseum.

Tallinnas on palju huviringe lastele. Ma käin joonistamas ja kaljuronimas, talvel ma uisutan. Varem käisin tantsimas.

Eesti keelt õppisin ma lasteaias ja koolis. Lasteaias ma eesti keelt peaaegu ei õppinud. Koolis on mul natuke raske, aga ma pingutan.

Ma soovin Eestile häid presidente ja õnne. Et keegi Eestit ei ründaks ja kõige paremat!

Pildi joonistanud Maria Katarina Roolaht

EESTI KEEL
3. KLASS
TALLINNA KALA
KESKLINNA 3.
VENE GÜMNAASIUM
Tallinn
Rocol

RALF-MARTIN OLEV

MINU ISAMAA, MINU EMAKEEL

Minu jaoks on kodumaa tähtis. Siin asub minu kodu, vanemad, sõbrad ja tuttavad. Mu kodumaal on Pikk Hermann, mis mulle väga meeldib. Lisaks Pikale Hermannile meeldib mulle ka meie kool.

Eelmise aasta suvel olin ma terve kuu Prantsusmaal. Prantsusmaa meeldis mulle väga, sest seal oli tore ja vahva olla. Ilmad olid ilusad, inimesed olid head ja lahked ning söök maitsev. Aga mõnikord tuli koduigatsus peale ja ma ei saanud eriti aru, miks see nii oli. Vanemad rääkisid aina rohkem kodustest asjadest ja Eesti ilmast. Lõpuks, kui isa koos õega oli ära sõitnud, jäime emaga veel üheks nädalaks Nizzasse. Mida lähemale jõudis tagasilendamise päev, seda suuremaks kasvas igatsus kodu järele.

Olin Eestimaast eemal olnud peaaegu kuu aega. Alles koju tagasi jõudes sain aru, miks mul need küsimused tekkisid. Ma olin jõudnud tagasi koju – oma koju ja kodumaale.

Me räägime oma kodus eesti ja vene keelt. Vene keelt räägime me sellepärast, et mu ema ja vanaema tulid Venemaalt. Mu ema oskab eesti keelt, ainult vanaema ei oska. Eesti keel meeldib mulle sama palju kui inglise, vene ja prantsuse keel. Eesti keel jääb alati minu emakeeleks, kuid ka teised keeled on mulle tähtsad.

Pildi joonistanud Teele Reinup

Pildi joonistanud Arete Soans

TRISTAN VAIK

MINU ISAMAA, MINU EMAKEEL

Ma olin vist 2-aastane, kui hakkasin kuulma, et keegi ütleb mulle tere.

Mul oli sündides ka raskusi. Ma oleks ema kõhus ära lämbunud, sest nabanöör kägistas, aga ma sündisin ikka Eestimaale ja olen selle üle uhke. Oleme tänulikud arstile, kes otsustas, et minu sündimiseks on vaja teha kiire operatsioon.

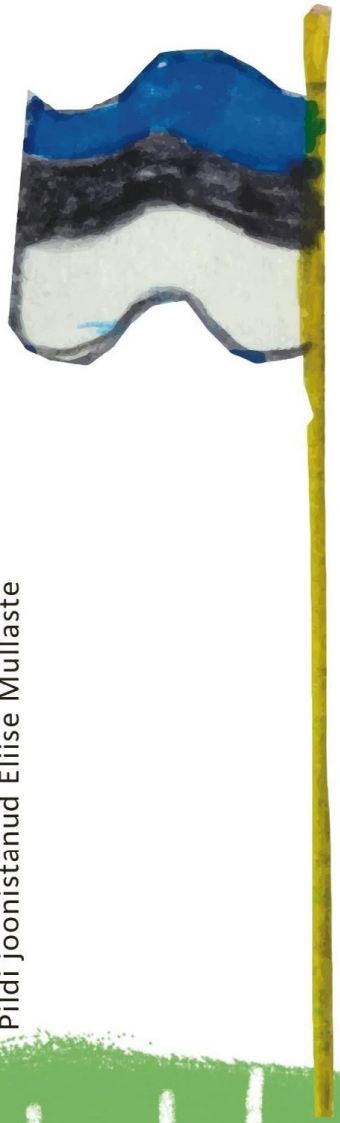

Alguses ei julgenud ma seda rääkida, aga nüüd ma julgen. Mu lemmikkeel on alati esimesest sünnipäevast olnud eesti keel.

Eestis on meil vedanud, et meil on kõik aastaajad erinevad.

Pildi joonistanud Eliise Mullaste

VERONIKA KIISKI

MINU ISAMAA, MINU EMAKEEL

Ühel palaval juulipäeval sündisin mina – Veronika. See juhtus Eestis Tallinnas. Nüüd olen ma juba üheksa-aastane. Õpin Tallinna Kesklinna Vene gümnaasiumi 3. klassis.

Eesti on ilus väike Euroopa riik. Temas on palju metsi, põlde, jõgesid, järvesid. Ja meri on veel ka!

Eestis on väga rahulik, kuna selle sümboliks on suitsupääsuke. Pääsuke elutseb seal, kus on vaikne ja rahulik.

Ma jumaldan Tallinna vanalinna! Mulle meeldib seal jalutada, külastada muuseume, mida meil on väga palju.

Minu emakeel on vene keel, kuid Eestis elades pean ma eesti keelt oskama. Õpin seda koolis ja soovin väga seda vabalt rääkida. Siis tekib mulle veel rohkem sõpru.

Eestile soovin ma mitte kunagi valmis saada, siis ei jää ta kunagi vee alla, nagu räägib Ülemiste järve legend.

VLADISLAV GORŠKOV

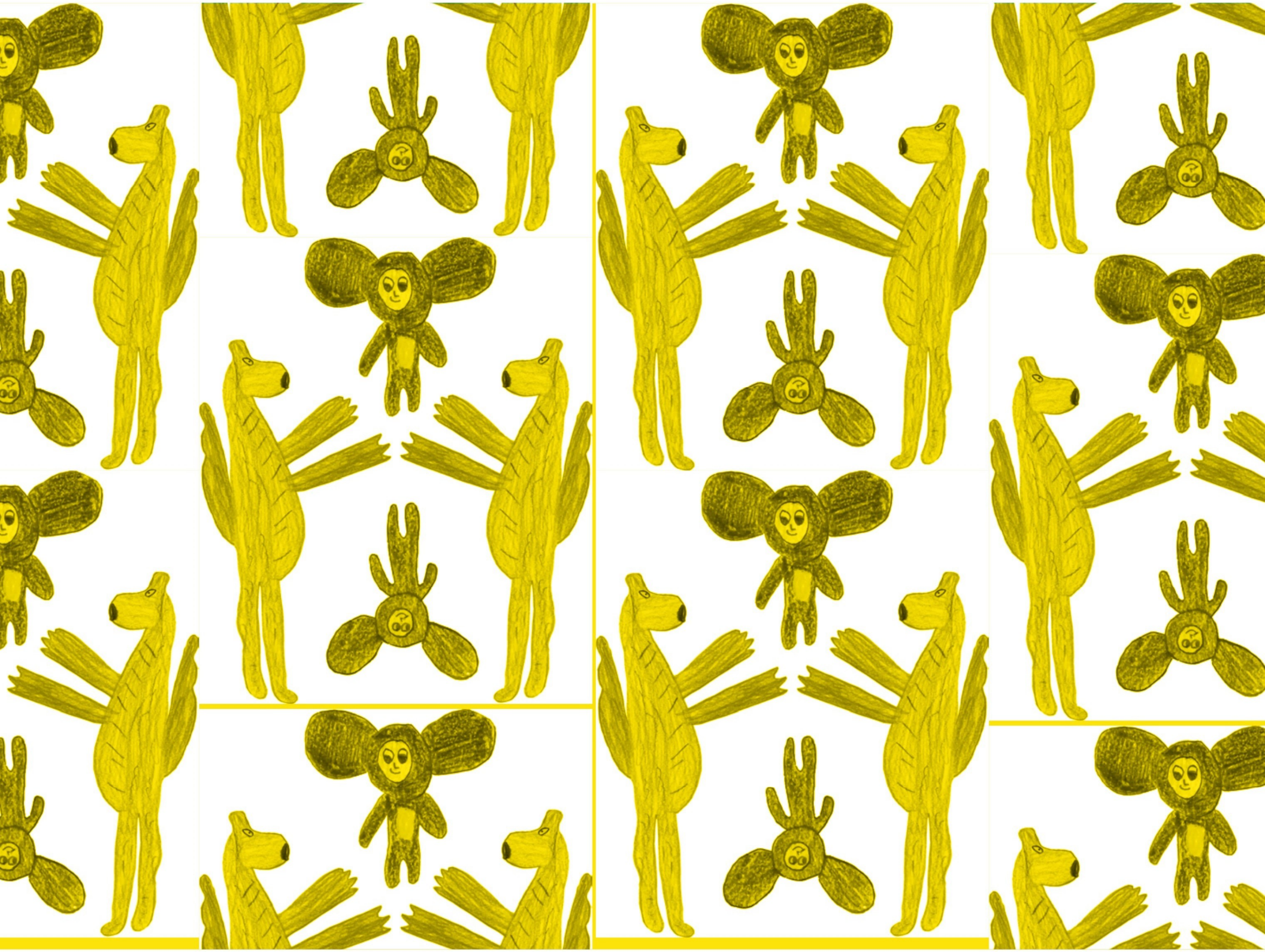
MINU ISAMAA, MINU EMAKEEL

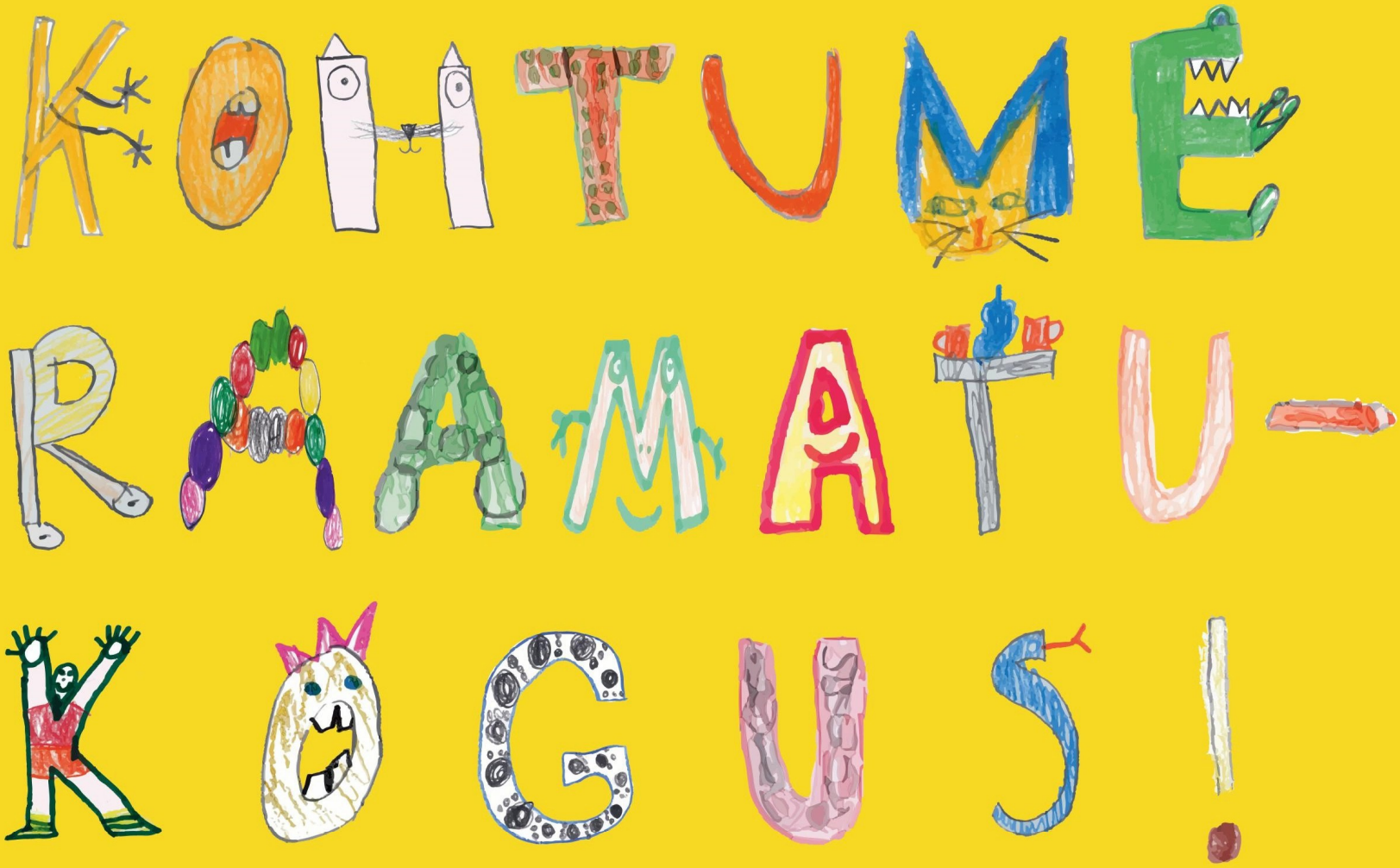
Eesti on minu kodumaa. Ma olen sündinud ja elan Eestis. Mulle meeldib Eestimaa loodus, meri, kus me koos sõpradega suplemas käime.

Ma olen venelane, kuid tahan õppida eesti keelt, et mul oleks veel rohkem sõpru. Minu huvialaks on hoki. Kui ma suureks saan, hakkan ma Eesti koondises mängima.

Pildid joonistanud Karola Langemets, Keitlin Kaste ja Mirt Sissel Kolk

KOHTUME
RAAMATU-
KOGUS!